

บทที่ 5

ความสัมพันธ์ของ “คนไทย” และ “ฝรั่ง”

ความสัมพันธ์ระหว่างนักเดินทางผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทยและ “คนไทย” ที่ถ่ายทอดอยู่ในเรื่องเล่า บันทึกการเดินทาง หรือแม้แต่นวนิยายการเดินทางที่ผู้ประพันธ์ได้สรรคส์สร้างขึ้นมานั้น ได้นำเสนอปฏิสัมพันธ์ของคน “ทั้งคู่” ในหลากหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นมิตรภาพ ความรัก คู่แข่ง และคู่แข่งเปรียบเทียบ เพราะความแตกต่างของ “มุมมอง” ของผู้ที่มาเยือนและเจ้าของบ้านที่เกิดจากวัฒนธรรม วิธีการดำเนินชีวิต รวมทั้งระบบวิถีคิดต่างๆ ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ผนวกกับสาเหตุหรือจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันของการตัดสินใจเดินทางมายังเมืองไทย ส่งผลโดยตรงต่อการกำหนดลักษณะปฏิสัมพันธ์ของคน “ทั้งคู่” ทั้งขณะกำลังเผชิญหน้า หรือแม้แต่การส่งผ่านทางความคิดด้วยเช่นกัน ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่าง “ฝรั่ง” และ “คนไทย” ที่ปรากฏในนวนิยายการเดินทางได้นำเสนอการสร้าง “ปฏิสัมพันธ์” ที่เกิดจาก “มายาภาพ” ทั้งที่มีหรือรับรู้มาก่อนการเดินทาง และหลังจากที่ได้มาสัมผัสด้วยตนเอง

ความสัมพันธ์ที่เด่นชัดที่สุดซึ่งปรากฏอยู่ในนวนิยายการเดินทางเป็นความสัมพันธ์ระหว่างนักเดินทางผู้ชาย “ฝรั่ง” และผู้หญิงไทยซึ่งส่วนใหญ่มักเป็น “ผู้หญิงบาร์” เพราะผู้ชาย “ฝรั่ง” เหล่านั้นมักเป็นผู้ชายที่หลบหนีความล้มเหลวในการดำเนินชีวิตหรือผิดหวังทางด้านความรักอันเนื่องมาจากการมีรูปร่างและหน้าตาที่ไม่พึงประสงค์ของสตรี “ฝรั่ง” รวมทั้งการที่นักเดินทางเหล่านี้มาจากชนชั้นกลางที่ยากจนหรือแม้แต่ชนชั้นแรงงานจึงไม่สามารถจะสร้างความสัมพันธ์กับสตรีฝรั่งในบ้านเกิดได้อันเนื่องมาจากปัจจัยทางวัฒนธรรม วิธีการดำเนินชีวิตที่ทุกอย่างต้องมีกรอบและกฎกติกาตลอดจนภาวะทางเศรษฐกิจ พวกเขาจึงพยายามมาแสวงหาสิ่งที่ขาดหายไปหรือสิ่งที่พึงปรารถนาจากผู้หญิงบาร์ของไทย

นอกจากนี้ การแสดงออกถึงความสัมพันธ์ระหว่างนักเดินทาง “ฝรั่ง” กับบุคคลอื่นๆ ที่เป็น “คนไทย” ไม่ว่าจะเป็น “ผู้ชายไทย” ที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงการแสดงออกถึงความรู้สึกที่ไม่มั่นคงและไม่ปลอดภัยเพราะ “ผู้ชายไทย” คืออุปสรรคที่มาขัดขวาง “มายาภาพ” โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อผู้หญิงไทยให้เกิดความสับสนคลอน อีกทั้งความสัมพันธ์ที่แสดงออกกับ “คนไทยอื่นๆ” แสดงให้เห็นถึงอคติทางเชื้อชาติที่มองว่า “ฝรั่ง” มีความ “เหนือกว่า” เพราะด้วยลักษณะการปิดกั้น หรือการกักเก็บความรู้สึกที่ไม่สามารถจะแสดงออกได้กับผู้คนโดยทั่วไปใน

บ้านเมืองของตนจึงทำให้พวกเขาเหล่านั้นเลือกที่จะแสดงสิ่งเหล่านั้นกับคนไทยระหว่างที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทย เพื่อแสดงถึงความเป็นตะวันตกที่มองว่าเชื้อชาติของตนเองมีความเหนือกว่า เจริญกว่า ประกอบกับลักษณะความได้เปรียบทางเศรษฐกิจ เพราะเมื่อพวกเขาเหล่านั้นมาใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทย สภาพชีวิตย่อมเหนือกว่าคนไทยอย่างแน่นอน

จากการศึกษานวนิยายการเดินทางที่นำมาศึกษาสามารถจัดแบ่งความสัมพันธ์ของ “ฝรั่ง” นักเดินทางตะวันตกกับ “คนไทย” ออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ กล่าวคือ กลุ่มแรก คือ “ฝรั่ง” ตะวันตก กับ “ผู้หญิงไทย” กลุ่มที่สอง คือ “ฝรั่ง” ตะวันตกกับ “คนไทยอื่นๆ” ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 ผู้ชาย “ฝรั่ง” กับ “ผู้หญิงไทย”

การสร้าง “มายาภาพ” ของความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชาย “ฝรั่ง” กับ “ผู้หญิงไทย” ที่ปรากฏในนวนิยายที่นำมาศึกษามีอยู่ 2 ลักษณะที่สำคัญ กล่าวคือ การสร้าง “มายาภาพ” เกี่ยวกับ “ผู้หญิงไทย” ที่เกิดมาจากการรับรู้ก่อนการเดินทางของผู้ชาย “ฝรั่ง” ซึ่งมักจะแสดงออกถึง “ความคาดหวัง” ที่จะได้สัมผัสกับสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น และปฏิสัมพันธ์ที่ท้าทาย “มายาภาพ”

5.1.1 “ผู้หญิงไทย” กับ “ความคาดหวัง” ของผู้ชาย “ฝรั่ง”

ในสายตาของชาวต่างชาติโดยเฉพาะผู้ชาย “ฝรั่ง” ต่างก็รับรู้ “มายาภาพ” เกี่ยวกับผู้หญิงไทยที่เป็นเสมือนสัญลักษณ์ของประเทศไทยคือ รอยยิ้ม รูปร่างหน้าตา และความอ่อนหวานของสตรีไทย ที่แสดงออกและนำเสนอผ่านสื่อประเภทต่างๆ ตั้งแต่อดีตเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน เป็นผลทำให้เมืองไทยได้รับการขนานนามว่า “ดินแดนแห่งรอยยิ้ม” นวนิยายการเดินทางก็ได้นำเสนอประเด็นนี้ไว้ทุกเรื่องเพราะตลอดเวลาที่ตัวละครผู้ชาย “ฝรั่ง” จะเดินทางเข้ามายังเมืองไทยพวกเขาก็พกพา “มายาภาพ” นั้นมาด้วยรวมทั้งได้สร้างความคาดหวังที่จะได้สัมผัสกับ “รอยยิ้มหวานๆ” และ “ความงาม” ทั้งกายและกิริยาท่าทางของสตรีไทยมาด้วย และเมื่อเขาได้พบกับพวกเธอด้วยแล้ว สิ่งที่พกพามากมายยิ่งขึ้นจนก่อเกิดเป็น “ความประทับใจ”

ก. “ผู้หญิงไทย” : “ความงาม” ที่อยากค้นหา

นวนิยายส่วนใหญ่พยายามนำเสนอให้เห็นถึงปฏิสัมพันธ์ครั้งแรกระหว่างนักเดินทางผู้ชาย “ฝรั่ง” และ “ผู้หญิงไทย” ที่เกี่ยวข้องกับ “ความงาม” ของผู้หญิงไทยที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” รับรู้มาก่อนการเดินทาง และพวกเขาเหล่านั้นต้องการจะค้นหาซึ่งมักจะเป็นความงามที่มาจาก “รอยยิ้ม” “เรือนร่าง” และ “มารยาท” ของ “ผู้หญิงไทย”

การเผชิญหน้าครั้งแรกที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” มักจะประทับใจคือ “รอยยิ้ม” ของผู้หญิงไทย โดยเฉพาะเป็นรอยยิ้มของผู้หญิงบาร์อันเนื่องมาจากผู้ชาย “ฝรั่ง” เหล่านี้ส่วนใหญ่เมื่อเดินทางมาถึงเมืองไทยก็มักจะสร้างความสัมพันธ์กับพวกเธอเหล่านี้ ดังนั้น “รอยยิ้ม” บนใบหน้าของหญิงสาว สำหรับผู้ชาย “ฝรั่ง” แล้วมันคือ ความสวยงาม มิตรภาพ และการต้อนรับด้วยความเต็มใจ ผสมกับรูปร่างและหน้าตาที่งดงาม ตามแบบที่พวกเขาเคยรับรู้มา เช่น นวนิยายเรื่อง *Bangkok Knights* ตัวละคร Eddie กล่าวถึงตัวละคร Trevor ซึ่งเป็นหนุ่มที่ทำงานอยู่ในคูเวตและเดินทางมายังเมืองไทยเพื่อมาแสวงหา “ภรรยาคนไทย” ว่าเขารู้สึกกลัวว่าหนุ่มน้อยคนนี้จะตกเป็นเหยื่อสาวไทยเพียงแค่นี้ “รอยยิ้ม”

Trevor could fall victim to propinquity and a friendly smile in less time than it takes to say 'What yo' name?'

(Collin Piprell, 1989:105)

Eddie รู้ดีว่าสำหรับนักเดินทางผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่เดินทางมาถึงเมืองไทยเป็นครั้งแรกจะต้องตกหลุมพรางของ “รอยยิ้ม” ของผู้หญิงไทยเพราะนั่นคือสิ่งที่สามารถดึงดูดใจผู้ชาย “ฝรั่ง” ได้เป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าการเดินทางครั้งนี้ของ Trevor จะเป็นการเดินทางครั้งที่สองก็ตาม แต่ “รอยยิ้ม” ในลักษณะนี้ยังคงมีอำนาจมากพอที่จะทำให้เขา “ลืมหูลืมตา” ได้เพราะสำหรับหนุ่มน้อยคนนั้นแล้วเขามีความตั้งใจอย่างยิ่งที่มาเมืองไทยด้วยความตั้งใจที่จะแสวงหา “ผู้หญิงไทย” ที่เพียบพร้อมทั้งความงามและมารยาทไปเป็นภรรยา และเมื่อเขาต้องมาเผชิญกับการตกทายแรกของผู้หญิงไทยด้วยรอยยิ้มมิตรภาพและอบอุ่น เช่นนี้ โดยเฉพาะ “รอยยิ้ม” จาก “ผู้หญิงบาร์” ด้วยแล้วยิ่งทำให้เขาต้องหลงใหลกับมันอย่างแน่นอน เห็นได้อย่างชัดเจนจากการที่เขาต้องตกเป็นเหยื่อของ “รอยยิ้ม” ของ Deang หญิงในบาร์ที่เขาเข้าไปนั่งดื่ม

Homing in telepathically on this latter proposition, Deang aimed a smile at Trevor. [...] He smiled up at Daeng, and she immediately found an extra couple thousand candlepower of good will to beam back at him. You could see a real warmth growing between these two young folk.

(Collin Piprell, 1989:109)

การหลงติดกับภาพมายาเกี่ยวกับ “รอยยิ้ม” ของผู้หญิงไทยนั้นสำหรับ Trevor เป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดาย เพราะก่อนการเดินทางมายังเมืองไทยเขาได้สร้าง “ภาพของสตรีไทย” ไว้ก่อนการเดินทางจากคำบอกเล่าของเพื่อนร่วมงานโดยเฉพาะเรื่องราวเกี่ยวกับสตรีไทยที่มีความงดงาม และปรนนิบัติสามีด้วยความเต็มใจ และเมื่อเขาได้สัมผัสกับสิ่งที่รอคอยมายาวนาน จึงไม่แปลกที่จะทำให้เขาหลงเสน่ห์ของหญิงบาร์อย่าง Deang ในคำคิณนั้น

หากกล่าวถึงบทบาทของ “รอยยิ้ม” ของผู้หญิงบาร์ที่มีต่อนักเดินทางผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่เป็นเสมือน “คำเชิญชวน” ให้ผู้ชาย “ฝรั่ง” เหล่านั้นเข้ามาสนใจพวกเขาเหล่านั้น ตัวละคร Math จากเรื่อง *Even Thai Girls Cry* ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนว่า

Math wandered through the maze of beer bars. It was crowded with farang tourists drinking beer and laughing with friends. Music blared from every bar, each trying to be louder than the next. Smiling Thai ladies vied for the attention of the man.

(J.K. Gump, 2003:36)

จะเห็นได้ว่าในบาร์ที่มีฝรั่งนักท่องเที่ยวจำนวนมากดื่มเบียร์และหัวเราะสนุกสนานกับเพื่อนๆ แล้ว เสียงเพลงที่ดังกระหึ่มก็เป็นสิ่งสำคัญที่สามารถเชิญชวนให้ลูกค้าเข้ามาใช้บริการในบาร์ได้ซึ่งไม่แตกต่างกับ “รอยยิ้ม” ของหญิงบาร์ก็ยังสามารถที่จะ “ช่วงชิง” หรือดึงดูดความสนใจของฝรั่งเหล่านี้ได้ และรอยยิ้มของพวกเขาเหล่านี้ก็เป็นเสมือนกลยุทธ์ที่ใช้ในการ “เรียกลูกค้า” เพราะมันคือการต้อนรับที่แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกสำหรับลูกค้าหรือผู้มาเยือน ซึ่งมันแสดงถึงความพึงพอใจ ความสนใจและมิตรภาพที่พยายามจะหยิบยื่นให้ และสำหรับพวกเขาเหล่านั้น

แล้วนั่นคือสิ่งที่ต้องการและปรารถนา “มาก่อน” เนื่องจากพฤติกรรมในลักษณะนี้สำหรับพวกเขาแล้วไม่สามารถจะหาได้จากผู้หญิงฝรั่ง ผนวกกับการเดินทางมาท่องเที่ยวทำให้นักเดินทางเกิดความรู้สึกที่อ้างว้าง และโดดเดี่ยว ผนวกกับความพยายามที่จะแสวงหา “ผู้หญิงไทย” เพื่อเป็นเพื่อนหรือคู่นอนด้วยแล้ว “รอยยิ้ม” ของพวกเธอเหล่านั้นจึงมีความหมายที่สำคัญที่ทำให้เขาเหล่านั้นเกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น และกล้าที่จะเข้าไปประสานสัมพันธ์ด้วย เห็นได้อย่างชัดเจน ผ่านตัวละคร Somjai ตัวละครในเรื่องเดียวกันที่เธอมักจะยิ้มต้อนรับลูกค้าเสมอ ๆ และผู้ชาย “ฝรั่ง” ก็กล้าที่ล้อเล่นกับเธอ “ A few minutes later, a man hugged Som Jai from behind, [...] “Hello, Som Jai,” the farang said, “How are you today?” Som Jai smiled. [...]” (J.K. Gump,2003:39)

นอกจาก “รอยยิ้ม” แล้ว “เรือนร่างที่สวยงาม” ของผู้หญิงไทยในทัศนคติของผู้ชายฝรั่งเหล่านั้นมักจะเป็นความงามตามแบบฉบับของผู้หญิงตะวันออก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสีผิวที่ต้องไม่ใช่ผิวขาว รูปร่างเล็ก มีหน้าอกขนาดกะทัดรัด ผผดำยาว ตากลม ล้วนเป็น “ภาพเหมารวม” เกี่ยวกับผู้หญิงไทยที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” รับรู้และจดจำ เพราะนั่นคือ “ความทรงจำ” และการตีความหมายว่า “สวยงาม” ตามนิยามของเด็กหนุ่มหรือผู้ชายตะวันตกที่ฟังปรารถนาและพยายามที่จะพิชิตความงามเช่นนี้ เพราะพวกเขามองว่าผู้หญิงที่ไม่ใช่ผู้หญิงผิวขาวถือว่าเป็นเป้าหมายในลำดับต้นๆ และโดยเฉพาะผู้หญิงเอเชียด้วยแล้วนับว่าเป็นเป้าหมายที่ดีเลิศ “prime target” (bell hooks,1992 : 23) เพราะนั่นเป็นการสร้างความเชื่อมั่นและยืนยันอำนาจของตนเอง ด้วยเหตุนี้สำหรับนักเดินทางตะวันตกโดยเฉพาะผู้ชายที่ต้องการเดินทางมาเพื่อค้นหาความสุขทางเพศในเมืองไทยหรือเดินทางมาเพื่อแสวงหาผู้หญิงที่ตนปรารถนาด้วยแล้ว “ความงาม” ของผู้หญิงไทยที่มีลักษณะไม่แตกต่างไปจากความงามตามแบบฉบับของผู้หญิง “ตะวันออก” ก็สามารถสนองตอบความต้องการที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” เหล่านั้นต้องการจะค้นหาได้เป็นอย่างดี เห็นได้อย่างชัดเจนผ่านตัวละคร Joy ในนวนิยายเรื่อง *Private Dancer* เธอเป็นหญิงสาวที่ทำงานอยู่ที่ Zombie Bar ผู้ซึ่งมีความสวยงาม ผผยาว รูปร่างดี และมีมิตรภาพผ่าน “รอยยิ้ม” ที่สวยงาม ซึ่งทำให้ตัวละคร Pete เกิดความประทับใจในครั้งแรกที่ได้พบเธอ

She had the longest hair I'd ever seen, jet black and almost down to her waist. She smiled all the time and had soft brown eyes that made my heart melt, long legs that just wouldn't quite and figure to die for.

(Stephen Leather,2004:3)

การนำเสนอภาพสตรีไทยที่มีความสวยงามตามแบบที่ผู้ชายตะวันตก "คาดหวัง" จะได้สัมผัสประกอบกับการมีอัยาศัยไมตรีด้วยรอยยิ้มผ่าน Joy ตัวละครเอกหญิงไทยให้เธอได้มีโอกาสได้พบกับ Pete ตัวละครเอกผู้ชาย "ฝรั่ง" ในบาร์ ณ คำคืนแรกที่เขาลองเข้ามาเที่ยวในบาร์ตามคำแนะนำของเพื่อน และครั้งแรกที่เขาได้เห็นเธอ เขายอมรับว่าเขาประทับใจกับรูปร่างและหน้าตาของเธอ และทำให้เขาารู้สึกตื่นเต้น หรือสำหรับเขามันคือรักแรกพบ " I don't know if it was love at first sight" (Stephen Leather, 2004: 3) จากนั้นเขาจึงต้องการที่จะรู้จักเธอ และอยากที่จะพูดคุยกับเธอ และนั่นคือสาเหตุหลักที่ทำให้เขาต้องมาเที่ยว ณ บาร์แห่งนี้ในวันต่อมา และในที่สุดเขาและเธอก็ได้ทำความรู้จักกัน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ในเวลาต่อมา

หากจะกล่าวถึงรูปร่าง ใบหน้า และลักษณะของตา ที่มีความสวยงามของหญิงไทยนั้น สำหรับชาวตะวันตกรับรู้ผ่านนิยามของ "ความงาม" ตามแบบ "ผู้หญิงตะวันออก" ที่สืบทอดกันมาช้านานผ่านเรื่องเล่าการเดินทางหรือสื่อประเภทต่างๆ และเป็นแนวคิดที่ผูกติดอยู่กับผู้ชายตะวันตกส่วนใหญ่มายาวนานที่มองความสุขผ่านเรือนร่างของสตรี ดังนั้น สำหรับ Pete ผู้ที่เดินทางเข้ามาถึงเมืองไทยเป็นครั้งแรก และเมื่อเขาได้เห็น Joy หญิงสาวที่มีผมยาว นัยน์ตาน้ำตาล และลักษณะที่เปี่ยมไปด้วยมิตรภาพ จึงให้เขาเกิดความหลงใหลเป็นอย่างมาก อันเนื่องมาจากเขาแทบจะไม่เคยเห็นผู้หญิงในลักษณะเช่นนี้ในสังคมตะวันตก จากความรู้สึกและการแสดงออกของ Pete แสดงให้เห็นได้ว่าลักษณะ "เรือนร่าง" และ "ความงาม" ของ Joy สามารถตอบสนองจินตนาการเกี่ยวกับ "ความงาม" ของหญิงไทยที่เกิดขึ้นก่อนการเดินทาง และเมื่อเขาได้เห็น "รอยยิ้ม" ของเธอแล้วยิ่งทำให้เขาประทับใจและต้องการจะผูกสัมพันธ์กับเธอในทันที สำหรับเขาแล้ว "เรือนร่าง" ของเธอสามารถทำให้เขาได้มีโอกาสปลดปล่อยแรงปรารถนาและความรู้สึกที่ถูกกักเก็บเอาไว้ ประกอบกับพื้นที่บาร์ได้เปิดโอกาสให้เขาเกิดความกล้าที่จะแสดงออกถึงความต้องการได้โดยไม่ต้องกังวล เพราะในพื้นที่แห่งนี้ผู้หญิงบาร์และผู้ชาย "ฝรั่ง" ที่เข้ามาท่องเที่ยวต่างก็พยายามจะผูกมิตร โดยเฉพาะผู้หญิงบาร์ต่างก็ใช้ "รอยยิ้ม" เป็นการทักทายเริ่มต้นก่อนการสนทนา ซึ่งไม่ต่างกับ Joy ที่ใช้การยิ้มเป็นสื่อในการสร้างความสัมพันธ์กับ Pete ในครั้งแรก

ลักษณะที่ตัวละครเอกผู้ชาย "ฝรั่ง" เกิดความรู้สึกประทับใจกับ "เรือนร่าง" ของสตรีไทยยังปรากฏในนวนิยายการเดินทางอีกหลายเรื่องซึ่งโดยทั่วไปมีลักษณะที่ไม่แตกต่างกันกล่าวคือตัวละครเอกหญิงไทยซึ่งเป็นผู้หญิงบาร์ที่ต้องมาสัมพันธ์กับผู้ชาย "ฝรั่ง" และสิ่งที่ดึงดูดใจในการเจอกันเป็นครั้งแรกก็มักจะเป็นเรื่องของ "รูปร่างและหน้าตา" ที่มีลักษณะตามแบบฉบับความงามของสตรีไทย ดังนั้น ด้วยความงามที่ตรงตามที่ฝรั่งต้องการจึงกลายเป็นเสมือนสะพานที่ทำให้คน

“ทั้งคู่” ได้มีโอกาสได้ผูกความสัมพันธ์ เห็นได้อย่างชัดเจนจากนวนิยายเรื่อง *Even Thai Girls Cry* ที่ Mike หลงเสน่ห์และชื่นชม “เรือนร่าง” และความงามของ Math หญิงไทย

She was small-framed, almost frail. From working next to her, he knew she was about 160 centimeters tall but probably weighed less than 45 kilos soaking wet. Her face was slightly longer than common for a Thai, but she was beautiful nonetheless. She had pulled her long black hair into a ponytail and bound it with a rubber band. Her eyes were almond-brown and almond-shaped. Her skin was lighter than most of the woman he saw in Pattaya.

(J.F. Gump,2003:66)

ข้อความข้างต้นยืนยันถึงจินตนาการของ “ฝรั่ง” เกี่ยวกับความงามของผู้หญิงในต่างแดน ซึ่งสำหรับ Mike เมื่อเขาได้เจอกับ Math ซึ่งลักษณะเรือนร่างและความงามของเธอทำให้เขาเกิดความประทับใจ และการบรรยายความงามของ “ผู้หญิงไทย” ในลักษณะนี้เป็นสิ่งที่มีมาก่อนในขอบของเรื่องเล่าการเดินทางที่บรรยายความงามของผู้หญิงพื้นถิ่น ดังที่ Vespucci ได้บรรยายถึงผู้หญิงพื้นถิ่นของในอเมริกาไว้ว่า “...the women alsoThey are very well-formed with handsome bodies and good faces” และ “the excellence of their bodily structure.” (Joane Nagel,2003:63, 66) ซึ่งความงามและ “เรือนร่าง” ของเธอก็ไม่แตกต่างกับ “จินตนาการ” เกี่ยวกับความงามของสตรี “ตะวันออก” ที่สืบทอดกันมายาวนานถึงลักษณะเรือนร่างที่กระทัดรัด ผอมที่มีสีด้ายาว ตาสีน้ำตาลมีลักษณะเหมือนเม็ดอัลมอนต์ จะเห็นได้ว่าความงามของเธอมิได้สร้างความประทับใจให้กับ Mike เท่านั้นแม้แต่ Toy เจ้าของบาร์ก็มองเห็นเสน่ห์ของเธอในครั้งแรกที่เจอเธอและได้ชักชวนให้เธอมาทำงานที่บาร์ของเขา เพราะเขาแน่ใจว่ารูปร่างหน้าตาของ Math เป็นที่ชื่นชอบของ “ฝรั่ง” นักท่องเที่ยวอย่างแน่นอน เพราะนักเดินทางผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่เดินทางมาท่องเที่ยวเมืองไทยในปัจจุบันให้ความสำคัญกับเรื่องของ “รูปร่างและหน้าตา” ของผู้หญิงไทย เห็นได้อย่างชัดเจนจากการปฏิเสธรูปร่าง หน้าตา และผิวพรรณ ของสตรี “ฝรั่ง” โดยมองว่าพวกเธอเหล่านั้นมีรูปร่างอวบอ้วน และสูงใหญ่ หน้าตาบ่งบอกถึงอายุที่แก่กว่าปกติ และผิวพรรณของเธอก็ไม่นุ่มเนียนเหมือนกับหญิงไทย การสร้างภาพคู่เปรียบระหว่างผู้หญิงไทย และผู้หญิง “ฝรั่ง” ในลักษณะเช่นนี้เป็นเหตุผลของการเดินทางออกมาจากบ้านเกิดเพราะว่า

ผู้หญิงในบ้านเมืองของตนไม่สามารถสนองความต้องการได้ เห็นได้อย่างชัดเจนจากแนวคิดของ Bernard Baxter ในนวนิยายเรื่อง *Bangkok Knights* ที่เปรียบเทียบผู้หญิงไทยและผู้หญิงอเมริกันไว้ว่า

Thai women, in his opinion, were on the whole the most beautiful he'd ever seen. They were so delicate, so graceful, so fine-boned, so smooth-skinned. So feminine. "That's what's wrong with American women," he said.

(Collin Piprell, 1989:177)

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความคิดของ Baxter ที่เขามองว่าผู้หญิงไทยเป็นคน "สวยทุกคน" เพราะมีโครงสร้างของกระดูกที่สวยงาม มีผิวที่ลื่น และมี "ความเป็นผู้หญิง" อย่างมาก ซึ่งต่างจากผู้หญิงชาวอเมริกันที่ไม่มี "ความเป็นผู้หญิง" จึงทำให้พวกเธอไม่น่าสนใจ

นอกจากนี้ "การรับรู้" เกี่ยวกับผู้หญิงไทยที่ผู้ชาย "ฝรั่ง" มุ่งที่จะแสวงหาอีกอย่างหนึ่งคือ การที่เธอเหล่านั้นปรนนิบัติสามีด้วยความเต็มใจและยินยอมอยู่ภายใต้อำนาจของสามี จนเกิด "มายาภาพ" ที่กลายเป็น "ความหวัง" ของผู้ชายเหล่านั้น และใครที่จะเดินทางมายังเมืองไทยเพื่อค้นหาและพิสูจน์มายาภาพด้วยตนเอง นวนิยายการเดินทางส่วนใหญ่ได้นำเสนอประเด็นนี้เอาไว้อย่างชัดเจนโดยให้ตัวละครผู้หญิงไทยแสดงการยินยอมอยู่ภายใต้อำนาจและสนองตอบความต้องการของ "คู่นอน" ด้วยความเต็มใจ เช่น เรื่อง *Private Dancer*

[...] it was great being with her, she was drop dead gorgeous, and she did everything I asked, but she wouldn't initiate anything. It was all too passive.

(Stephen Leather, 2004:6)

ข้อความข้างต้นเป็นการแสดงออกของ Joy ตัวละครหญิงไทยที่เธอต้องปรนนิบัติ Pete ลูกค้าที่ซื้อบริการจากเธอด้วยการสร้างความพึงพอใจให้กับ "คู่นอน" โดยให้เขาเกิดความภาคภูมิใจที่เธอยินยอมทำตามเขาทุกอย่าง เธอเป็นเสมือนผู้ที่ปล่อยให้เขาได้เป็นผู้นำ และหากพิจารณาจากเหตุนี้ก็จะเห็นได้ว่า เธอเป็นเสมือน "ผู้ถูกกระทำ" และเขาเป็นเสมือน "ผู้กระทำ" และ

การอยู่ร่วมกันของคนทั้งคู่ ทำให้ Pete ได้รู้พื้นความเป็นชาย ซึ่งหากมองย้อนภูมิหลังของเขา เขาเป็นผู้ชายคนหนึ่งที่มีชีวิตครอบครัวที่ล้มเหลวในบ้านเกิด การที่ได้มีโอกาสรู้พื้นความเป็นชาย การสร้างความกล้า และความภาคภูมิใจผ่าน Joy ในคำคืนนี้ทำให้เขาเกิดความประทับใจ และหลงใหลเธอเป็นอย่างมาก เพราะการยินยอมให้เขาได้เป็นผู้นำ ทำให้เขาได้รู้สึกได้ว่าสิ่งที่เขาสูญเสียไปกำลังจะกลับคืนมา

สำหรับนวนิยายเรื่อง *Even Thai Girls Cry* สามารถยืนยันถึงพฤติกรรมของหญิงไทยที่ยินดีที่จะปรนนิบัติและมองว่านั่นคือภาระและหน้าที่ของผู้หญิงที่พึงจะกระทำต่อสามีหรือคนรัก ผ่านมุมมองของตัวละคร Math ที่เธอปฏิบัติต่อ Mike ในขณะที่เขาเมาหลับโดยไม่รู้สีกตัว

[...] she stood beside the bed, wondering what to do next. She thought about taking off his clothes, but decided that was a bad idea. Instead, she removed his shoes and pulled the blanket over him.

(J.F. Gump,2003:57)

Math ตัดสินใจไปนอนกับ Mike ในที่พักผ่อนตัวของเขาแต่ในขณะที่กำลังเธออาบน้ำอยู่นั้นเขาก็เมาและหลับไป และเธอก็พยายามนำเขาไปนอนบนที่นอน และเมื่อไปถึงที่นอนเธอก็ต้องการจะทำให้เขารู้สึกสบายในขณะที่นอนหลับ เธอก็ต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการถอดรองเท้า ห่มผ้าให้ หรือแม้แต่ในความคิดของเธออยากที่จะถอดเสื้อให้ การแสดงออกลักษณะนี้เป็นสิ่งที่อยู่ในความ “คาดหวัง” ของผู้ชาย “ฝรั่ง” โดยทั่วไปที่ต้องการให้ผู้หญิงเอาอกเอาใจ และไม่รังเกียจที่จะปฏิบัติสิ่งเหล่านี้กับพวกเขา ซึ่งในการรับรู้ “ก่อนการเดินทาง” พวกเขาเหล่านั้นรู้ดีว่าผู้หญิงไทย พร้อมและยินดีที่จะปฏิบัติให้ อันเนื่องมาจากลักษณะของขนบธรรมเนียมประเพณีของไทยที่ผู้หญิงต้องอยู่ภายใต้อำนาจของสามี ดังที่ Dean Barrett (1980 : 68) กล่าวถึงประเพณีการแต่งงานที่แสดงถึงการที่ภรรยาต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของสามีผ่านการขอขมาด้วยดอกไม้และเครื่องหอมเพื่อขอให้สามียกโทษหากเคยกระทำผิดมาก่อน และหากผู้หญิงคนไทยใดไม่ปฏิบัติเช่นนี้ อาจสื่อความไปถึงความหมายของคำว่าผู้หญิงที่ “ไม่ดี” และไม่เพียงพร้อมในความ เป็น “กุลสตรี” ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็น “ภาพเหมารวม” อีกอย่างหนึ่งที่ฝรั่งรับรู้และจดจำกันเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

สำหรับผู้ชาย “ฝรั่ง” อย่าง Mike รู้สึกประทับใจกับการกระทำต่าง ๆ ของ Math ขณะที่เขาและเธอได้มีชีวิตอยู่ด้วยกันไม่ว่าจะเป็นการทำอาหารไว้รอเขา และเก็บกวาดห้องให้เขา ตลอดจนเขารู้สึกอบอุ่นที่มีเธออยู่ด้วย ถึงแม้ว่าในบางครั้งเขากลัวว่าเธอจะขโมยของออกจากห้องตามคำรำลือที่ได้รับรู้ว่าผู้หญิงไทยบางคนชอบขโมยก็ตาม แต่สำหรับเธอถ้าเธอทำอะไรลงไปเธอก็จะเขียนเป็น “ข้อความสั้นๆ” บอกให้เขารับรู้ ลักษณะการกระทำของเธอในลักษณะนี้หากเปรียบเทียบกับสตรีฝรั่งก็ไม่สามารถจะหาได้ในปัจจุบันเพราะเธอเหล่านั้น สนใจแต่ภารกิจของตัวเอง และเรียกร้องความเสมอภาค ดังเช่นภรรยาของเขาที่ไม่ค่อยสนใจดูแลครอบครัว เธอมักจะไปนอนค้างกับเพื่อนอยู่เสมอๆ ดังนั้น การที่เขาได้มีโอกาสได้เจอกับ Math ที่ปฏิบัติกับเขาเช่นนี้ จึงไม่แปลกเลยที่ทำให้เขาได้รู้สึก “รักเธอ” และในเรื่อง *Bangkok Knightss* ตัวละคร Baxter ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับผู้หญิงตะวันตกเอาไว้ดังนี้

“They’re [western women] not feminine. All this so-called “feminism,” they should call anti-feminism. They all want to wear the trousers and have hair on their legs, too. When they’re with a real man, they can’t hack it, and the next thing out come the claws and, whiz, it’s off with your balls. And your dick. Let’s all be equal, they’ll tell you, and if I can’t have real conjoins, then neither can you. It’s all verbal, of course. They’re experts at it. My first wife could do it with about three well-chosen words: snip, snip, snip.

(Collin Piprell, 1989:177)

Baxter ได้เปรียบเทียบลักษณะของผู้หญิงไทยกับผู้หญิงอเมริกันโดยที่เขา มองขึ้นชมผู้หญิงไทยว่ามี “ความเป็นผู้หญิง” อยู่มาก ในขณะที่ผู้หญิงอเมริกันไม่มีสิ่งเหล่านี้ โดยที่พวกเธอเหล่านั้นต้องการความเสมอภาค และพยายามแสดงออกเหมือนกับผู้ชาย สำหรับตัวเขาเองรับประสบการณ์เช่นนี้มาโดยตรงเพราะภรรยาคนแรกของเขามีลักษณะเช่นนี้ จึงไม่แปลกเมื่อเขาเดินทางมายังเมืองไทยเขาจึงประทับใจและหลงใหลใน “ความมั่งคั่งและมารยาท” ของผู้หญิงไทยที่ยินยอมอยู่ภายใต้อำนาจของสามี และยินดีที่จะปรนนิบัติสามีให้เกิดความพึงพอใจ

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าสาเหตุสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ “ฝรั่ง” นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทยเพราะว่าพวกเขาเหล่านั้นต้องการ “แสวงหา” และตกย้ำคุณค่าความเป็นชายที่มีอำนาจเหนือสตรีซึ่งสำหรับผู้ชาย “ฝรั่ง” มักจะมองว่าสิ่งเหล่านั้นไม่สามารถจะค้นหาได้ในประเทศตะวันตกเพราะในปัจจุบันอำนาจดังกล่าวของพวกเขาถูกทำลายและถูกลดความสำคัญลงเนื่องจากผู้หญิงตะวันตกแสดงจุดยืนที่จะปลดแอกตนเองจากอำนาจของชายเป็นใหญ่ที่ครอบงำพวกเธอมานานแล้ว แต่สำหรับเมืองไทยและผู้หญิงไทยยังสนองตอบ รวมทั้งยังสนับสนุนความมีอำนาจของชายนักท่องเที่ยวตะวันตกได้เป็นอย่างดีโดยเฉพาะผู้หญิงบาร์ ที่พวกเธอต้องแสดงออกในลักษณะเช่นนี้เพื่ออาชีพและรายได้ของเธอ ซึ่งบางครั้งอาจเป็นเสมือนกับ “การแสดง” ที่พวกเธอต้องเตรียมไว้เพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยว “ฝรั่ง” เหล่านั้น

ข. ผู้หญิงบาร์ : “ความจน” และ “เป้าหมาย” ของผู้ชาย “ฝรั่ง”

นอกจากประเด็นของเรือนร่างและความงามของผู้หญิงไทยที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” เกิดการรับรู้ และได้สร้างความคาดหวังที่จะได้สัมผัสกับ “ความงาม” ของพวกเธอเหล่านั้นแล้ว ยังมีการกล่าวถึงผู้หญิงไทยโดยเฉพาะผู้หญิงบาร์ในประเด็นของ “ความยากจน” และการนำเสนอภาพของผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่สร้างความพึงพอใจให้กับพวกเธอเหล่านั้น อันเนื่องมาจากพวกเธอเหล่านั้นต่างก็มองว่าผู้ชาย “ฝรั่ง” เป็นคนร่ำรวย และมีจิตใจที่พร้อมจะช่วยเหลือ นวนิยายส่วนใหญ่นำเสนอตัวละครเอกหญิงไทยที่มาจากครอบครัวที่ยากจนและเธอต้องทำหน้าที่เป็นแรงงานหลักของครอบครัวซึ่งรับภาระในการหาเงินเพื่อส่งกลับไปจุนเจือครอบครัว ดังนั้นผู้ชาย “ฝรั่ง” จึงเป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับพวกเธอ เพราะสำหรับความคิดของคนเอเชีย รวมทั้งผู้หญิงไทยด้วยมองว่าฝรั่งหรือคนตะวันตกมีความร่ำรวยและฐานะทางการเงินดีกว่า เนื่องจากค่าของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราที่ ตะวันตกสูงกว่า ประกอบกับผู้ชายฝรั่งที่เดินทางมาท่องเที่ยวเมืองไทยก็พร้อมที่จะ “ช่วยเหลือ” ตลอดจนต้องรับภาระครอบครัวของเธอเหล่านี้อีกด้วย

การตกย้ำถึง “ฐานะที่ยากจน” ของผู้หญิงไทยผ่านวิถีชีวิตของผู้หญิงบาร์ผ่านสื่อต่างๆ รวมทั้งนวนิยายที่นำมาศึกษานั้นเป็นความตั้งใจที่จะสร้างให้ผู้หญิงกลุ่มนี้เป็น “ภาพแทน” ของผู้หญิงไทยทั้งประเทศ ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนจากนวนิยายทุกเรื่องได้นำเสนอประเด็นนี้เอาไว้อย่างชัดเจน เช่น ในเรื่อง *Thai Girl* ตัวละคร Maca นักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลีย ได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับแรงงานผู้หญิงชาวไทยว่าพวกเธอส่วนใหญ่มาจากอีสานซึ่งเขาคาดคะเนจากลักษณะของพวกเธอไม่ว่าจะเป็นใบหน้าและสีผิว โดยอธิบายเพิ่มเติมว่าอีสานเป็นดินแดนที่ยากจะเลี้ยงชีพ

ด้วยการปลูกข้าว ดังนั้น ครอบครัวจึงส่งพวกเธอมาทำงานโดยการเป็นพนักงานบริการ และพวกเธอเหล่านั้นต้องส่งเงินที่หาได้กลับไปให้ครอบครัว หรือบางครั้งพวกเธอต้องลงงานไปช่วยครอบครัวทำนาในช่วงฤดูฝน ซึ่งนี่คือโลกและความจริงในชีวิตที่พวกเธอต้องเผชิญ (Andrew Hicks : 2004. P. 54) ซึ่งไม่ต่างกับ Mike จากเรื่อง *Even Thai Girls Cry* ที่พูดอย่างตรงไปตรงมาว่า

Most of the bar girls are uneducated, but smart nonetheless. In Thai society, it often falls to the daughters to help aging parents and younger siblings survive. Sometimes, the pressures of their responsibility are tremendous. The menial jobs they find in their hometowns are mostly as farmhands and common laborers. The pay is barely enough to survive. Working in Pattaya is an option for the prettier ones, and it beats slaving in the hot sun twelve hours a day or longer. The girls are not proud of what they do in Pattaya, but they are not ashamed of it either. It is a matter of survival.

(J.F Gump,2003:52)

ข้อความข้างต้นสามารถยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าผู้หญิงบาร์ส่วนใหญ่ด้อยการศึกษาและเป็นสตรีที่มาจากชนบทของไทย และเธอเหล่านั้นต้องรับภาระหน้าที่เพื่อส่งเสียพ่อแม่ และงานสำหรับพวกเธอก็คงไม่พ้นอาชีพรับจ้างหรือเป็นกรรมกรหากตัดสินใจทำงานที่บ้าน อีกทั้งรายได้ก็ไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงชีพได้ ด้วยเหตุนี้ การเดินทางมาทำงานที่พัทยาเป็นเสมือนทางเลือกหนึ่งที่พวกเธอเหล่านั้นจะได้มีรายได้ที่ดีขึ้น ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ภาคภูมิใจในงานที่ทำได้ก็ตามแต่ในความเป็นจริงแล้วสำหรับพัทยาก็คือจุดมุ่งหมายของผู้หญิงที่ต้องการจะหารายได้ที่สูงขึ้นเพื่อความอยู่รอด และอาชีพที่พวกเธอเหล่านั้นต้องยินยอมที่จะทำเพื่อแลกกับรายได้ที่ดีกว่าก็คือการทำงานในบาร์เพื่อบริการผู้ชายฝรั่งที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทย ไม่ว่าจะเป็นเมียเช่า หญิงบาร์ หรือแม้แต่พนักงานบริการ

การตอกย้ำ “ความยากจน” จัดเป็นค่านิยมและอคติที่ติดมาทั้งจากชนบ่รื่องเล่าการเดินทาง และวิถีคิดของชาวตะวันตกที่มีต่อ “ตะวันออก” ซึ่งแต่เดิมนั้นเน้นเรื่องของความล้าหลังไร้ความเจริญ ไม่มีวัตถุที่ทันสมัยใช้ เพราะพวกเธอเหล่านั้นอยู่ในพื้นที่ที่ห่างไกลความเจริญสำหรับนวนิยายเดินทางก็ได้สืบทอดแนวคิดเหล่านี้ผ่านการตอกย้ำในด้านลบของสังคมไทยและคนไทย โดยเฉพาะผู้หญิงไทยผ่านภาพผู้หญิง “ชาวอิสาน” ที่มุ่งตอกย้ำความเป็นหญิงพื้นเมืองที่มีความแตกต่างจากผู้หญิงตะวันตกอย่างชัดเจน ทั้งในเรื่องของผิวพรรณ หน้าตา โอกาสทางการศึกษา รวมทั้งฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ทั้งยังมุ่งเสนอภาพความล้าหลัง ไร้ความเจริญ ไร้เดียงสา น่าสงสาร ก็เพื่อที่จะส่งเสริมคุณค่าความเป็นผู้ชายของผู้ชายตะวันตกว่าเป็นผู้มีอารยธรรมที่เจริญกว่า สูงกว่า บางครั้งยังให้ผู้ชายตะวันตกเหล่านี้ทำหน้าที่ผู้ปกป้องและช่วยเหลือที่แสนดี ที่ช่วยให้ผู้หญิงบาร์ไทยหลุดพ้นจากความยากจน

สำหรับความคิดของผู้หญิงบาร์พวกเธอพยายามทำทุกอย่างที่จะหลุดพ้นจากความจน ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจเลือกที่จะสร้างความประทับใจ หรือความพึงพอใจให้กับผู้ชาย “ฝรั่ง” เพราะมองว่าผู้ชาย “ฝรั่ง” ร่ำรวยและคาดหวังให้เขาเหล่านั้นได้ช่วยเหลือและส่งเงินให้กับเธอและครอบครัว สำหรับตัวของผู้ชาย “ฝรั่ง” เองก็พึงพอใจกับการกระทำของเธอเช่นนั้นและพวกเขาเหล่านั้นก็เต็มใจที่จะช่วยเหลือ การนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับฝรั่งที่มีความร่ำรวยและพร้อมที่จะช่วยเหลือนั้นนวนิยายทุกเรื่องได้นำเสนอประเด็นนี้เอาไว้ เช่นตัวละคร Big Ron จากเรื่อง *Private Dancer* ได้เล่าถึงผู้หญิงที่ทำงานบาร์ส่วนใหญ่ที่พูดถึงผู้ชาย “ฝรั่ง” ให้ Pete ฟังว่าเขาเหล่านั้นเป็นเสมือนตู้เงิน ธนาคารหรือเอทีเอ็มเคลื่อนที่

I remembered something Big Ron had once said to me: that girls regard farangs as ATM machines. They press the right buttons and money comes out. And if one ATM machine is shut down, they can easily find another one.

(Stephen Leather, 2004:55)

Pete ตัวละครเอกได้นึกถึงคำบอกกล่าวของ Big Ron ที่ได้เล่าให้ฟังถึงมุมมองของผู้หญิงบาร์ที่มีต่อผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทยว่าพวกเธอมองพวกเขาเหมือนกับแหล่งเงิน แหล่งรายได้ ซึ่งเรียกฝรั่งว่าเป็น “ATM” ที่สามารถผลิตเงินได้ตลอดเวลา และถ้าหากว่าวันใดผู้ชาย “ฝรั่ง” คนนั้นหมดเงินที่จะส่งเสียหรือช่วยเหลือ พวกเธอเหล่านั้นก็พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลง

และพยายามจะหาผู้ชาย “ฝรั่ง” คนใหม่ได้ตลอดเวลา และเป็นสิ่งที่ง่ายตายสำหรับพวกเธอด้วย จากเหตุการณ์ตรงนี้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงโอกาสของผู้หญิงเหล่านั้นในการแสวงหารายได้เพื่อจุนเจือครอบครัวถ้าหากเธอตัดสินใจที่จะเลือกที่จะคบหากับผู้ชาย “ฝรั่ง” จากคำพูดของเพื่อนทำให้ Pete นึกย้อนถึงพฤติกรรมของ Joy คนรักที่เขาต้องเลี้ยงดูเธออยู่ตลอดเวลาและเธอก็มักจะพูดกับเขาเสมอๆ ว่า “Pete, I sorry, I have no money,”[...] “I have to pay my rent” (Stephen Leather, 2004:55)

นอกจากนี้ ตัวละครผู้หญิงบาร์หลายคนพยายามจะสร้างภาพผู้ชายฝรั่งที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทยให้มีภาพลักษณ์ที่เป็นแบบฉบับ กล่าวคือเป็นคนที่มีร่ำรวย ใจดี และหล่อเก๋าย ตลอดจนเขาเหล่านั้นยังเป็นผู้ชายที่ผู้หญิงบาร์ปรารถนา นอกจากนี้ผู้ชายเหล่านั้นถูกมองว่าเป็นแหล่งรายได้ที่มีไว้ให้เธอตัดดวง และยังเป็นหนทางที่ช่วยให้เธอหลุดพ้นจากวิถีชีวิตที่ยากจนและมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งหญิงที่มีโอกาสแต่งงานหรือแม้แต่เป็นคู่รักกับผู้ชาย “ฝรั่ง” ในบางครั้งหญิงไทยกลุ่มนี้ก็มีความคาดหวังที่จะได้พบกับผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่ร่ำรวยมาตกหลุมรักเธอ จนตัดสินใจแต่งงานกับเธอและพาเธอกลับไปอยู่กับเขาที่บ้านเกิด

จากประเด็นทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นทำให้เห็นได้ว่าถึงแม้ว่า ฝรั่งจะเป็นผู้สร้าง “มายาภาพ” ที่เป็นแบบฉบับเกี่ยวกับ “ความงาม” ให้กับผู้หญิงไทยนั้นเพื่อสนองตอบ “ความคาดหวัง” ที่เขาต้องการจะแสวงหาที่ผู้หญิงไทยเองก็ได้สร้าง “มายาภาพ” ที่เป็นแบบฉบับให้กับผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่เกี่ยวกับความคาดหวังที่พวกเขาจะได้เจอและให้พวกเขาเหล่านั้นได้ตอบสนองความต้องการของเธอด้วยเช่นกัน ซึ่งลักษณะปฏิสัมพันธ์ของ “ความคาดหวัง” ของคน “ทั้งคู่” จะเกิดการปะทะและตอบโต้ซึ่งกันและกันเมื่อคน “ทั้งคู่” ได้มีความสัมพันธ์ต่อกันซึ่งจะกล่าวในประเด็นต่อไป

5.1.2 “ปฏิสัมพันธ์” ผู้หญิงบาร์-ผู้ชายฝรั่ง : การทำทนาย “มายาภาพ”

การ “พบกัน” ระหว่างผู้หญิงบาร์และผู้ชาย “ฝรั่ง” ในเมืองไทยก่อเกิดเป็นความสัมพันธ์ในหลากหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้หญิงเหล่านั้นได้ “สร้าง” และ “ปรุงแต่ง” ตนเองเพื่อจะให้ผู้ชายเหล่านั้นหลงใหลและชื่นชอบในตัวเธอ ทว่าสิ่งที่เธอพยายามจะปรุงแต่งนั้นเป็นสิ่งที่ผู้ชายฝรั่งต้องการจะค้นหาและเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้พวกเขาตัดสินใจเดินทางมายังเมืองไทย และในฐานะที่พวกเธอเหล่านั้นคือคนไทยที่มีโอกาสได้ต้อนรับ พวกเธอจึงพยายามทำทุกอย่างเพื่อสนองความต้องการ แต่ในขณะเดียวกันเธอก็สนองตอบเพื่อผลประโยชน์ของตนเองเป็นสำคัญ แต่สำหรับนักเดินทางผู้ชาย “ฝรั่ง” แล้วสิ่งที่เธอสนองตอบนั้นทำให้เขารู้สึกพึงพอใจ และประทับใจ ถึงแม้ว่าเขาต้องแลกด้วย “เงิน” หรือสิ่งของต่างๆ ที่ต้องจ่ายเพื่อแลกกับความสัมพันธ์กับพวกเธอในขณะที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทย ตลอดจนความสัมพันธ์ที่คน “ทั้งคู่” ต้องมาพบกันในฐานะของ “คูรัก” ที่เป็นลักษณะของคูรักข้ามชาติ

ก. ผู้หญิงบาร์ : การสร้าง “กับดัก” เพื่อ “แหล่งรายได้”

เมื่อผู้หญิงบาร์ตระหนักถึงอำนาจของ “รอยยิ้ม” ที่สามารถดึงดูดใจผู้ชาย “ฝรั่ง” ให้หลงใหลจนยากที่จะถอนตัวได้ พวกเธอเหล่านั้นจึงใช้รอยยิ้มเป็น “เหยื่อล่อ” ที่จะให้นักท่องเที่ยวผู้ชาย “ฝรั่ง” เข้ามาติดบ่วงหรือกับดักปีละนับล้านๆ คน ซึ่ง “รอยยิ้ม” ดังกล่าวเกิดจากการสร้างที่มาจากความรู้เท่าทันของ “ผู้หญิงไทย” ที่มีต่อผู้ชาย “ฝรั่ง” เพื่อผลประโยชน์ของเธอเอง Beverley Ann Simmons (2004: 53) ให้เหตุผลว่าเป็นผลของ “Fantasy” ที่ทำให้นักท่องเที่ยวตะวันตกหลงใหลในสิทธิพิเศษต่าง ๆ ที่ตนเองได้รับจากการบริการ จนอาจทำให้ลืมตัวได้ ซึ่งสำหรับประเด็นนี้ผู้ชาย “ฝรั่ง” ไม่สามารถแยกแยะได้ว่ารอยยิ้มที่พวกเธอเหล่านั้นมอบให้เป็นรอยยิ้มที่เกิดจากความจริงใจ หรือเป็นรอยยิ้มแห่งมายากันแน่ แต่สำหรับผู้หญิงไทยพวกเธอตั้งใจที่จะ “สร้าง” รอยยิ้มแห่งมายาขึ้นมาเพื่อเป็นเหยื่อล่อให้นักท่องเที่ยวผู้ชาย “ฝรั่ง” เข้ามาหาพวกเธอเพื่อที่จะได้หาประโยชน์ต่าง ๆ จากพวกเขาได้

ดังนั้น การกระทำของผู้หญิงไทยในลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความพยายามของตะวันออกที่จะตอบโต้ตะวันตก โดยการสร้างรอยยิ้มแห่งมายาเพื่อเป็นเหยื่อล่อหรือสามารถสร้างสิ่งที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวผู้ชาย “ฝรั่ง” เหล่านั้นได้ เพราะตะวันออกหรือผู้หญิงไทยรู้ดีว่านักท่องเที่ยวเหล่านั้นในปัจจุบันก็ยังคงผูกติดอยู่กับสิ่งที่เคยเกิดขึ้นในอดีต โดยเฉพาะลักษณะวิถีชีวิตของยุคอาณานิคม เห็นได้อย่างชัดเจนจากเอกสารการท่องเที่ยวที่

พยายามนำเสนอวิถีชีวิตเช่นนี้ให้กับนักท่องเที่ยว เช่น บาร์บาดอส ที่พยายามจัดสถานที่ให้เป็นที่พักเที่ยวและเป็นสถานที่พักผ่อนให้กับผู้ขายขนชั้นสูง ดังเอกสารของ Cole อ้างถึงใน Beverley Ann Simmons (2004 : 49) ที่ระบุว่า

[...] Well mixed with West Indian, the other most apparent racial element is African, from black slaves taken there in the early day to work the sugar plantations. For a glimpse of the colonial past, visit one of the old plantation house ... You can imagine yourself part of that era of gracious living when the planters were rich, [...]. The house is furnished with gleaming antiques and there is a fascinating collection of tools and utensils formerly used in everyday life.

(Beverley Ann Simmons, 2004 : 49)

จะเห็นได้ว่าการจัดสถานที่ท่องเที่ยวหรือสถานที่พักผ่อนของแหล่งท่องเที่ยวที่พยายามสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวของ Barbados ซึ่งพยายามจัดวางสถานที่และจัดบรรยากาศแบบย้อนยุคกลับไปสู่ยุคอาณานิคมเพื่อเป็นการย้อนความรู้สึกให้กับนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะชนชั้นสูงได้ใช้เป็นสถานที่พักผ่อนในวันหยุด และในพื้นที่เช่นนี้ นักท่องเที่ยวจะได้ปรับเปลี่ยนตนเองให้กลายเป็นเสมือน “คนร่ำรวย” ท่ามกลางบรรยากาศของไร่อ้อยที่มีคนงานรายล้อมและบ้านพักในสมัยนั้น การนำเสนอภาพลักษณ์ที่เป็นแบบฉบับของสตรีในดินแดนตะวันออกหรือโลกที่ 3 ของบริษัทท่องเที่ยวหรือเอกสารการท่องเที่ยวที่ใช้เป็นเหยื่อล่อให้นักท่องเที่ยวได้มาใช้บริการได้เกิดขึ้นไม่แตกต่างกับการจัดวางพื้นที่ของ Barbados เช่นการให้ผู้หญิงไทยสวมใส่เสื้อผ้าชุดต่างๆ พร้อมทั้งโปรยยิ้มที่แสดงถึงการต้อนรับและการเชิญชวน นักท่องเที่ยวให้ตัดสินใจที่จะเดินทางมายังเมืองไทย และใช้มนต์เสน่ห์ของความ “สวยแปลก” อันน่าหลงใหลของสตรีไทยมาใช้ในการประชาสัมพันธ์เมืองไทย

นวนิยายการเดินทางที่เลือกศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการรู้เท่าทันหรือการตอบโต้ของผู้หญิงบาร์ที่มีต่อผู้ชาย “ฝรั่ง” เกี่ยวกับการสร้างสิ่งที่พวกเขาเหล่านั้นปรารถนาหรือต้องการจะครอบครอง ซึ่งแน่นอนที่สุด “บ่วงเสน่ห์” แห่งความสวยงามต่าง ๆ ของผู้หญิงไทยดังได้กล่าวไปแล้วในหัวข้อที่ผ่านมา ดังนั้นพวกเขาเหล่านี้จึงพยายามจะเล่นบทบาทต่าง ๆ เพื่อสนองต่อความ

ต้องการของผู้ชาย "ฝรั่ง" ผ่านกับดักที่เรียกว่า "รอยยิ้มแห่งมายา" ซึ่งผสมผสานไปด้วยสิ่งที่ ตะวันตรับรู้เกี่ยวกับผู้หญิงไทยและเมืองไทยก่อนการเดินทาง ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของรูปร่าง หน้าตา รอยยิ้ม ตลอดจนฐานะ ภูมิหลัง และอาชีพ ซึ่งพวกเธอต้องเตรียมตัวให้เพียบพร้อมและ พยายามทำให้ได้ "ตามแบบ" ที่ผู้ชายฝรั่งเหล่านั้นแสวงหา ดังที่ตัวละคร Joy ในเรื่อง *Private Dancer* ได้เล่าถึงความชอบของ Pete ที่มีต่อผมของเธอ ไว้ว่า

He kept saying that he liked my hair. Most farangs do. I reckon that eighty per cent of farangs like long hair. I'm always surprised at the girls who cut their hair. [...] My sisters Sunan and Mon dance in *Zombie* and they both have hair down to the waist.

(Stephen Leather, 2004:11)

ความคิดของ Joy มองว่าผู้หญิงที่ตัดผมสั้นไม่เป็นที่พึงประสงค์ของผู้ชายฝรั่งที่มา ท่องเที่ยวเพราะผู้ชายเหล่านั้นชอบผู้หญิงผมยาว และเธอยืนยันว่าการทำงานเพียงแต่เดินโชว์ไม่ สามารถหารายได้เพื่อเลี้ยงดูตนเองได้เพียงพอ แต่ต้องโชว์เปลือย และองค์ประกอบสำคัญที่ จำเป็นสำหรับการได้ขึ้นเวทีไปโชว์เปลือยคือผู้หญิงคนนั้นต้องมีผมยาว เธอยกตัวอย่างพี่สาวของเธอสองคนว่าเธอมีเสน่ห์มากๆ ในขณะที่ขึ้นเดินโชว์บนเวที และสามารถเรียกร้องความสนใจได้ มากตลอดจนสามารถเรียกร้องเงินได้มากกว่าด้วย สำหรับเธอแล้วเธอมองว่า "การไว้ผมยาว" คือสิ่งที่ใช้ผูกใจหรือเรียกร้องความสนใจจากฝรั่งได้ การกระทำของเธอในลักษณะนี้เป็นการ สร้าง "กับดัก" เพื่อล่อผู้ชายฝรั่งเพราะเธอรับรู้และเข้าใจว่า "ฝรั่ง 80% ชอบผู้หญิงผมยาว" และ ยังชอบดูการแสดงที่ให้ผู้หญิงเปลือยด้วย พวกเธอจึงได้นำความขึ้นชอบของ "ฝรั่ง" เหล่านี้มา "ปรุงแต่ง" ตนเอง และยังเตรียมการแสดงที่ "ฝรั่ง" ชอบด้วยการเดินเปลือย ดังนั้นเธอใช้ความ ได้เปรียบนี้ในการสร้างผลประโยชน์ให้กับตนเองเพิ่มมากขึ้น

นวนิยายเรื่อง *Minor Wife* ได้นำเสนอเรื่องของการต่อเติมความงามของผู้หญิงไทยมิ เพียงแต่การปรุงแต่งแค่ด้านรูปร่าง หน้าตาเท่านั้น แต่เป็นการปรุงแต่งเรื่องของ "ความรู้" เพื่อ สสนองตอบนักท่องเที่ยวที่มีรสนิยมสูง และร่ำรวย ผ่าน 8K ตัวละครหญิงที่มีความสวยงามตาม แบบฉบับที่ฝรั่งต้องการซึ่งเป็นที่หมายปองของผู้ชายฝรั่งอยู่แล้ว แต่เธอยังได้รับการปรุงแต่ง เพิ่มเติมความรู้ทางด้านศิลปะและความรู้ของตะวันตก จากความช่วยเหลือของ Leo Maupin

“คนรัก” ของเธอ ที่ต้องการเสริมความน่าหลงใหลและน่าค้นหาให้มีมากยิ่งขึ้น และหลังจากนั้น เธอก็กลายเป็นหญิงสาวที่มีความเพียบพร้อมไม่ว่าจะเป็นความรู้ทางด้านศิลปะ ความรอบรู้ในด้านวรรณกรรมคลาสสิกตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่งงานของ Charles Dickens และการชื่นชอบในดนตรีคลาสสิกตะวันตกโดยเฉพาะผลงานของ Mozart ผลที่ตามมาก็คือเธอกลายเป็นขวัญใจและเป็นที่ยรักของชาย“ฝรั่ง”พร้อมกันถึง 4 คน ไม่ว่าจะเป็น Dr. Tony Battershell นายแพทย์ชาวออสเตรเลีย Quinn Matt นักธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์จากอเมริกา Alex Polky เจ้าของบาร์และนักสะสมภาพ และ Darry Yardly ผู้เชี่ยวชาญด้านกอล์ฟจากอเมริกา

การที่เธอกลายเป็นขวัญใจของนักท่องเที่ยวยุโรปพร้อมๆ กันหลายคนนั้นเกิดจากเธอได้เปิดโอกาสให้ความต้องการของผู้ชาย “ฝรั่ง” เหล่านี้ที่ต้องการจะครอบครองและควบคุมผู้หญิงอย่างเธอได้ตอบสนอง เพราะพวกเขาเหล่านั้นได้มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็น และได้มีโอกาสเพิ่มเติมความรู้ให้กับเธอมากในด้านต่าง ๆ ซึ่งทำให้เกิดความภาคภูมิใจที่เธอสนใจ นอกจากนี้การที่เธอมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวของตะวันตกทำให้เธอได้มีโอกาสได้ยกระดับตัวเองให้ดูแตกต่างจากผู้หญิงบาร์อื่นๆ และผู้ชายที่จะมาพูดคุยกับเธอต้องเป็นผู้ชายฝรั่งที่มีความรู้ และร่ำรวย ซึ่งต่างกับเพื่อนๆ ที่เผชิญกับฝรั่งทั่วไป ซึ่งการปรุงแต่งเช่นนี้เพื่อสนองตอบความต้องการของฝรั่งนักเดินทางให้รู้สึกอบอุ่น มีความเคยชิน ไม่แปลกแยกท่ามกลางเสียงเพลง และบรรยากาศที่ไม่คุ้นเคยเฉกเช่น บาร์ ของเมืองไทย

ประเด็นของการเรียกร้องความสงสารและความเห็นอกเห็นใจจากผู้ชาย “ฝรั่ง” นักท่องเที่ยวยังเป็นจุดเด่นอีกอย่างหนึ่งที่ผู้หญิงบาร์มักจะใช้เพื่อเป็น “เหยื่อล่อ” ให้ผู้ชายเหล่านั้นเกิดความสงสาร และตัดสินใจที่จะช่วยเหลือพวกเธอ และสิ่งที่ยินยมนำมาใช้คือเรื่องเล่าเกี่ยวกับ “ความยากจน” ของตนเองและครอบครัวจนเป็นเหตุทำให้ขาดโอกาสในการศึกษา เช่นในเรื่อง *Thai Girl* Ben ได้มีโอกาสสนทนาเกี่ยวกับภูมิหลังของ Fon และครอบครัวของเธอว่า

'So what happened when your father died?'

'I'm the oldest... have to work. Mama have four...no, five children, so she sell farm. Six thousand baht!' Her laugh had a hint of bitterness. 'Then I go Bangkok... work for four hundred baht a month, send money home.' Ben was aghast. After

earning only four hundred baht a month, massage on Koh Samet now looked pretty good.

'So your family were farmers? Whereabouts?'

'Buriram.'

'Buriram? Where's Buriram?'

'Isaan... before Surin.'

(Andrew Hicks, 2004:73)

เธอได้เล่าเรื่องชีวิตส่วนตัวของเธอให้เขาฟังเกี่ยวกับความยากลำบากที่เกิดจากความยากจน โดยพยายามบ่งบอกถึงที่มาว่ามาจากจังหวัดบุรีรัมย์ นั้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นว่าผู้คนที่มาจากภูมิภาคหรือจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือมักจะมีฐานะที่ยากจน หลังจากเขาได้ฟังเรื่องเล่าของเธอ เขารู้สึกตกใจกับคำตอบเกี่ยวกับรายได้ “เดือนละ 400 บาท” และเกิดความสงสารเธอมาก เขาจึงต้องการจะหาโอกาสที่จะเดินทางไปเยี่ยมบ้านของเธอ โดยปกตินวนิยายส่วนใหญ่มักจะเชื่อมโยงความยากจนไปสู่การที่ต้องการให้ฝรั่งช่วยเหลือ โดยที่ผู้หญิงไทยมักจะสร้างความน่าสงสารผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ ของสมาชิกในครอบครัว เช่น ความเจ็บป่วยของตัวเธอ หรือแม้แต่ความตายของคนในครอบครัวที่ต้องการใช้เงินเพื่อนำไปเป็นค่าใช้จ่าย ก็นับเป็นอีกหนึ่งเรื่องเล่าที่ผู้หญิงไทยนิยมที่จะใช้เรื่องเล่าเหล่านี้เพื่อกระตุ้นให้ “ฝรั่ง” ชายนักเดินทางสงสารจนยอมที่จะให้เงินช่วยเหลือ เช่น Mike จากเรื่อง *Even Thai Girls Cry* ก็เป็นเหยื่ออีกคนหนึ่งที่ดีบ่วงเสน่ห์ของเรื่องเล่าทำนองนี้จนถอนตัวไม่ขึ้น หลังจาก Math แฟนสาวชาวไทยเล่าเรื่องเกี่ยวกับข่าวการตายของพี่ชายและหลานเพราะอุบัติเหตุ เขาจึงไม่ลังเลที่จะให้ความช่วยเหลือทั้งเงินค่าเครื่องบินไปและกลับตลอดจนค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่อาจจะใช้ในการทำพิธีศพด้วย

Peter A Jackson และ Nerida M. Cook (1999 : p vii) ได้ยืนยันถึงเรื่องเล่าของความยากจนของผู้หญิงบาริซึ่งพยายามใช้เรื่องนี้ในการผูกมัดใจฝรั่งผ่านบริบทของการท่องเที่ยว ไว้ว่า เอกสารการท่องเที่ยวพยายามจะนำเสนอให้เห็นว่าความยากจนเป็นตัวผลักดันที่ทำให้ผู้หญิงไทยเขามาอยู่ในธุรกิจบริการทางเพศเพื่อที่จะหารายได้ไปจุนเจือครอบครัว ดังนั้นนักท่องเที่ยวผู้ชายฝรั่งจึงเกิดความคิดที่จะเดินทางมาพบปะกับพวกเธอเหล่านี้เพื่อจะได้มาเป็นผู้เสมือนผู้ช่วยเหลือผ่านความต้องการของตนเองไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ “เซ็กส์” หรือ การได้มีโอกาสควบคุมพวกเธอเหล่านั้นหลากหลายรูปแบบ จะเห็นได้ว่า “สื่อ” หรือเอกสารการท่องเที่ยวมีบทบาทในการผลักดัน

ให้ผู้ชายต้องออกเดินทางและกระตุ้นให้พวกเขาเหล่านั้นได้แสดงบทบาทของความสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ

เรื่องเล่าต่าง ๆ เหล่านี้ที่ผู้หญิงไทยนิยมใช้เพื่อเป็น “กับดัก” สำหรับผู้ชายฝรั่งมีทั้งที่เป็นเรื่องจริงและเรื่องโกหกปะปนกันไปเนื่องจากผู้หญิงไทยเห็นแล้วว่าอำนาจของเรื่องเล่าสามารถสร้างความสงสารและเรียกร้องความเห็นใจ และเป็นหนทางในการสร้างรายได้จำนวนมหาศาลของพวกเธอ ยิ่งไปกว่านั้นยังพบว่าผู้ชาย “ฝรั่ง” บางคนได้นำเรื่องเล่าทำนองนี้มาใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพโดยใช้เป็นเครื่องมือในการตอบสนองของความต้องการของลูกค้า ดังที่ Tony จากเรื่อง *Minor Wife* กล่าวถึงความพยายามในการสร้าง 8K ตัวละครหญิงไทยให้กลายเป็นผู้หญิงตามแบบที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” ชนชั้นสูงต้องการไว้ว่า “Like most farangs, he stitched together fact and fiction in order to create the right image of his Ying”.(Christopher G. Moore,2002:159)

สำหรับผู้ชาย “ฝรั่ง” มักจะหลงใหลและหลงเชื่อกับ “กับดัก” ที่ผู้หญิงบาร์เหล่านั้นได้พยายามสร้างไว้เป็น “เหยื่อล่อ” อันเนื่องมาจากพวกเขาเหล่านั้น มีความตั้งใจที่จะได้สร้างความสัมพันธ์กับพวกเธอเหล่านั้น ตั้งแต่ก่อนออกเดินทางมาจากบ้าน อันเนื่องมาจากพวกเขาได้รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิงไทยที่พร้อมที่จะใช้ชีวิตกับผู้ชาย “ฝรั่ง” และมักจะรับรู้ว่าพวกเธอเหล่านั้นเป็นคนยากจน และมีความจำเป็นต้องหาเงินเพื่อส่งเสียครอบครัว และโดยส่วนมากมักจะมองว่าผู้ชาย “ฝรั่ง” ร่ำรวย สามารถที่จะช่วยพวกเธอได้ ผนวกกับผู้ชาย “ฝรั่ง” เหล่านั้นก็เต็มใจที่ได้ช่วยเหลือเธอ อันเนื่องมาจากตามชนบทของเรื่องเล่าการเดินทางที่สืบทอดกันมาตั้งแต่อดีตจะพบว่ารูปแบบหนึ่งที่นักเดินทางส่วนใหญ่เลือกใช้ คือการแสดงอัตลักษณ์ของตนในฐานะที่เป็น “คนดี” หรือเป็น “อัศวินผิวนขาว” ที่แสดงบทบาทของผู้ช่วยเหลือหรืออุปถัมภ์ค้ำชู โดยปกตินักเดินทางที่มีแนวคิดในลักษณะนี้มักจะใช้การ “ตำหนิ” ผู้ชายท้องถิ่น โดยแอบอ้างเรื่องของการทำร้ายร่างกาย การเอารัดเอาเปรียบ และการไม่ให้การดูแลผู้หญิง ผู้ชายเหล่านี้มักให้ความสำคัญกับตนเอง และพร้อมที่จะสร้างตนเองเสมือน “ผู้มาชุบชีวิต” ให้กับเธอเหล่านั้นโดยไม่ต้องเผชิญหน้ากับอันตรายหรือความยากลำบาก การช่วยเหลือเช่นนี้ช่วยส่งเสริมความสูงส่งของชายตะวันตกให้อยู่เหนือกว่าผู้ชายในดินแดนนั้น ๆ

นวนิยายการเดินทางได้นำเสนอลักษณะของผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่เข้ามาสร้างความสัมพันธ์กับ “ผู้หญิงไทย” ในฐานะของ “ผู้ช่วยเหลือ” โดยที่พวกเขาส่วนใหญ่จะเลือกที่จะช่วยเหลือเกี่ยวกับ “การเงิน” หรือรายได้ เพื่อให้เธอเหล่านั้นและครอบครัวของเธอได้มีชีวิตที่ดีขึ้น ดังนั้น พวกเขาจึงสร้างตนเองให้เหนือกว่าผู้ชายไทย โดยอาศัยความเหนือกว่าในทางเศรษฐกิจมาเป็นปัจจัยหลักในการสร้างความแตกต่างให้เกิดขึ้น ประกอบกับการแสดงออกถึงความสูงส่งทางจิตที่มีความโอ้อวด อ้อมอารี โดยการสร้างภาพผู้ชายไทยให้ด้อยค่าหรือเป็นคนที่ไร้คุณธรรมไร้ความเมตตา เพื่อให้ตนเองดูเหนือกว่า

สำหรับผู้หญิงไทยแล้วเธอพร้อมและยินดีที่จะรับความช่วยเหลือจากผู้ชาย “ฝรั่ง” เหล่านี้แต่เธอเหล่านั้นให้ค่าและความสำคัญสำหรับผู้ชายฝรั่งเป็นเพียงแค่ “แหล่งของรายได้” ที่เธอสามารถจะพึ่งพาได้ ดังนั้นประเด็นหลักๆ ที่พวกเธอมักจะขอร้องหรือต้องการให้ช่วยเหลือมักเป็น “การขอเงิน” เพราะเงินจะช่วยทำให้พวกเธอสามารถที่จะยืนหยัดด้วยลำแข้งของตัวเองได้ เช่นในเรื่อง *Bangkok Knights* ตัวละคร Henry ผู้ที่เรียนรู้ความสัมพันธ์ของผู้ชาย “ฝรั่ง” และผู้หญิงไทยมาจากประสบการณ์ในการได้ตอบจดหมาย โดยที่เขาเชื่อว่าการให้เงินพวกเธอจะสามารถช่วยพวกเธอได้อย่างเป็นรูปธรรมมากกว่า

If you truly care for this girl, don't give her hope. Don't give her dreams. Give her cash. Or, if you're like,[...] I can guarantee that the money you send will help all of the girls forced into this way of life.

(Collin Piprell, 1989:112.)

ในความคิดของ Henry มองว่าการให้ความช่วยเหลือ หรือการดูแลพวกเธอเหล่านั้นด้วยเงินถือว่าเป็นการช่วยเหลือที่ดีที่สุด เพราะเงินสามารถทำให้เธอเหล่านั้นสามารถดำรงชีวิตให้อยู่รอดได้ รวมทั้งพวกเธอจะได้นำเงินไปช่วยเหลือครอบครัวได้อีกทางหนึ่ง สำหรับผู้ชายบางคนที่ต้องการจะมอบเพียงแคความหวัง สร้างความรู้สึกดี ๆ หรือสร้างความฝันต่าง ๆ ให้กับพวกเธอนั้น สำหรับเขาแล้วมองว่าไม่เกิดประโยชน์ ซึ่งใกล้เคียงกับกรณีของ Pete จากเรื่อง *Private Dancer* ที่รู้สึกว่าการให้เงินเพื่อช่วยเหลือ Joy สาวบาร์ที่เขาเพิ่งพบนั้นเป็นหน้าที่ที่เขาจำเป็นต้องปกป้องเธอจากทุกสิ่งในโลกที่จะมาบังคับให้เธอต้องขายตัว และนั่นก็คือความยากจนที่ผลักดันเธอ ดังนั้น สำหรับเขาการให้เงินช่วยเหลือเธอคือการได้ช่วยเธอให้รอดพ้นจากการขายตัวได้บ้าง และ

เขายังมองว่ามันไม่ยุติธรรมที่ผู้หญิงอย่างเธอต้องขายตัว เพราะนี่คือวิถีทางเดียวที่เธอจะได้เงินมาอย่างง่ายดายเพราะเธอไร้การศึกษาที่จะไปทำงานอาชีพอื่นๆ อีกทั้งเห็นว่าถ้าเธอมีโอกาสเกิดในอเมริกาหรือยุโรป Joy ก็อาจมีโอกาสดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัย หรืออาจได้ทำงานในสำนักงานก็เป็นได้

She said she had to send it back to her family. I felt suddenly protective. It wasn't fair. Joy was bright, she was smart, yet she was reduced to talking her clothes off and sleeping with men because that was the only way she could earn decent money. It was a form of economic rape: if Joy had been born in Europe or America she'd probably have been at university or working in an office. ... I just want to gather her up in my arms and protect her from the world that had forced her to sell her body.

(Stephen Leather, 2004:10)

ความเห็นของ Pete ไม่เพียงแต่แสดงถึงความเป็นสุภาพบุรุษของเขาที่ต้องการจะเข้ามาช่วยเหลือและแสดงความเห็นใจต่อหญิงสาวผู้อ่อนแอที่อับจนหนทางเท่านั้น แต่ในขณะเดียวกัน เขาก็วิพากษ์สังคมไทยไปพร้อมกันด้วยโดยการเปรียบเทียบกับประเทศที่มีความเจริญ ไม่ว่าจะเป็นอเมริกาหรือยุโรปว่าเป็นดินแดนที่มีสวัสดิการที่ดีกว่า ที่พร้อมจะให้โอกาสทางการศึกษาแก่ทุกคน ซึ่งต่างจากในสังคมไทยที่ปิดโอกาสทางการศึกษาสำหรับคนยากจน และเขาคิดว่าการด้อยการศึกษาคือสาเหตุที่ทำให้ Joy คนรักของเขาต้องเลือกที่จะขายตัว แต่ในทางกลับกัน Joy ไม่ได้คิดเช่นนั้นจริงๆ สำหรับเธอเงินคือสิ่งที่เธอต้องการและเธอยินยอมขายตัวโดยเลือกที่จะเป็นผู้หญิงบาร์เพียงเพื่อจะแลกกับเงิน "I wanted to lie with her, to hold her in my armbut she seemed more interested in getting back to the bar" (Stephen Leather, 2004:6) ดังนั้น การที่เขาให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแล้วคุณความดีของเขาสำหรับเธอเป็นได้เพียงแค่ "แหล่งของรายได้" ที่เธอสามารถขอความช่วยเหลือได้ตลอดเวลา ถึงแม้ว่าเธอต้องแลกกับการปฏิบัติและการดูแลให้เขาเกิดความพึงพอใจ จนได้รับความสุขจากความสัมพันธ์ที่มีต่อกันเพื่อแลกกับเงินหรือสิ่งของที่จะได้รับ

การที่ผู้หญิงบาร์มองผู้ชาย “ฝรั่ง” ว่าเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญสำหรับพวกเธอเห็นได้อย่างชัดเจนอีกตัวอย่างหนึ่ง จากเรื่อง *The Scribe* ผ่านจดหมายของพวกเธอที่เขียนถึง “คูรัก” ที่เป็นฝรั่งซึ่งเนื้อหาของจดหมายทุกฉบับจะต้องมีการพูดถึงการขอเงินหรือทุกครั้งเขียนจดหมายจุดมุ่งหมายหลักคือเงินเป็นปัจจัยสำคัญ เช่น เนื้อหาส่วนหนึ่งในจดหมายของ Tip ที่ส่งถึง Dennis เพื่อบอกเลิกความสัมพันธ์

Thank you so much for helping me when I needed money. If it wasn't for you, I'd still be dancing in the go-go-bar, selling my body to old man. I never would have met my future husband! I'll always hold memories of you close to my heart and I hope you do the same for me.

(David Young, 2000:181)

จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายฉบับสุดท้ายที่ Tip เขียนถึงคนรัก Dennis เพื่อบอกเลิกเพราะเธอได้พบชีวิตใหม่ที่จะได้แต่งงานกับคนไทยที่มีอาชีพและมีการศึกษา แต่ใจความสำคัญของจดหมายฉบับนี้ที่สามารถมองได้ว่า “ฝรั่งคือแหล่งรายได้” ของผู้หญิงไทยก็คือขณะที่เธอยังประกอบอาชีพเป็นหญิงบาร์เธอต้องพึ่งพาจากเขาให้เงินเจียดด้านการเงินเสมอมา แต่เมื่อเธอพบกับคนรักที่เป็นคนไทยเธอก็พร้อมที่จะทอดทิ้งเขาได้โดยไม่มีเงื่อนไข เหลือไว้ก็เพียงแค่ “ความทรงจำ” ตามที่เธอระบุไปในจดหมาย ดังนั้นในเหตุการณ์นี้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอและเขามีสิ่งที่เชื่อมความผูกพันเอาไว้ไม่ใช่ “ความรัก” หรือจิตใจที่มีต่อกันหากแต่เป็นเรื่องของ “เงิน” ที่เธอได้รับจากเขาเท่านั้น การกระทำของตัวละคร Tip สามารถยืนยันได้อีกทางหนึ่งว่าผู้หญิงบาร์ส่วนใหญ่มักจะมองฝรั่งเป็นเพียงแค่แหล่งเงินที่จะมาดูแลพวกเธอในขณะที่เธอยังต้องการเงินอยู่ แต่เมื่อใดพวกเธอมีทางออกใหม่พวกเธอก็พร้อมที่จะปฏิเสธความช่วยเหลือ ซึ่งทางออกอาจจะเกิดจากการที่ได้เจอแหล่งรายได้คนใหม่ หรือ การได้พบรักกับผู้ชายไทยจริงๆ หรือความต้องการที่จะจบความสัมพันธ์เพราะรายได้ที่ได้รับไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย

แต่สำหรับเหตุผลสำคัญที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” เต็มใจให้เงินช่วยเหลือผู้หญิงขายบริการเหล่านี้ส่วนหนึ่งก็เพื่อลดความรู้สึกผิดในเรื่องของการซื้อบริการที่มีอยู่ในใจของเขาให้ลดลง สิ่งนี้นับเป็นข้ออ้างรวมถึงความชอบธรรมที่ “ฝรั่ง” นักท่องเที่ยวนิยมใช้ โดยแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ได้ตั้งใจมาเพื่อซื้อบริการทางเพศ แต่การกระทำของเขา โดยเฉพาะการซื้อบริการหรือแม้แต่การให้เงิน

ผู้หญิงเหล่านี้ ก็เนื่องมาจากความรู้สึกอยากช่วยเหลือให้เธอมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีความสุขมากขึ้นเท่านั้นเอง ดังเช่นที่ Pete ชายหนุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์การซื้อบริการทางเพศมาก่อนที่เขาจะเดินทางมาเมืองไทย จึงพยายามทำให้ตัวเองเชื่อว่าการกระทำเช่นนี้เป็นเรื่องถูกกฎหมาย ขณะเดียวกันก็พยายามจะหาเหตุผลให้ตัวเองว่าการซื้อบริการของเขาจาก Joy หรือการที่เขาให้เงิน Joy ก็ไม่ต่างจากที่เขาปฏิบัติกับแฟนในอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการที่จ่ายค่าอาหาร ค่ารักษาฟัน หรือแม้แต่การให้ยืมเงินเพื่อให้เธอมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ซึ่งแน่นอนว่าเขาไม่ได้คิดว่าจะต้องได้เงินเหล่านั้นคืน และเขาก็ไม่ได้จ่ายเงินจำนวนนั้นไปเพื่อที่จะนอนกับพวกเธอ

With Joy, I didn't feel as if I was going with a prostitute, it felt as if I was helping a girlfriend who didn't have as much money as I did. I'd helped out girlfriends in London, paid their dental bills if they were short of cash, picked up the bill in restaurants and so on. I'd lent money to a couple – one had needed money to attend an interview in Glasgow, another never told me why she needed the money but said it was matter of life and death – and both times I'd handed the cash over not expecting to see it back. Sure, I'd never handed them money after sleeping with them – God, I could only imagine what an English girl would do if I did that – but then they weren't as strapped for cash as Joy.

(StephenLeather,2004:26)

นอกจากนี้ นวนิยายเรื่องนี้ยังนำเสนอแง่มุมในทางตรงกันข้ามผ่านตัวละคร Damien ที่ประณามการขายตัวของผู้หญิงไทยว่าเกิดมาจากสายเลือดที่โชกเลือดจากเศรษฐกิจหรือความยากจน

The other big mistake that farangs make is that they think the girls don't like being hookers. Well, they do, they bloody love it. [...] Sex to them is as natural as eating or shitting.

(Stephen Leather,2004:191)

Damien มองว่าพวกเธอเหล่านั้นยินยอมขายตัวเพราะเรื่องความสนุกทางเพศเป็นสิ่งที่มีความอยู่ในสายเลือด และพวกเธอก็รักที่จะทำเช่นนี้เอง และเรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมชาติที่ไม่ต่างจากการกินหรือขับถ่าย ไม่ใช่เป็นเพราะความกดดันหรือการบีบคั้นทางด้านเศรษฐกิจและความยากจนที่บังคับให้เธอต้องเลือกอาชีพนี้ และนวนิยายเกือบทุกเรื่องได้ผูกโยงความสัมพันธ์ของฝรั่งและผู้หญิงไทยไว้กับ “เงิน” ซึ่งเป็นสื่อกลางเพื่อให้ความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ได้ดำเนินต่อไปทั้งขณะที่อยู่ในเมืองไทย และหลังจากที่พวกเขาเหล่านั้นเดินทางกลับไปยังบ้านเกิดผ่านการโต้ตอบและส่งความช่วยเหลือผ่านจดหมาย

จากการวิเคราะห์อย่างละเอียดในข้างต้น ผู้วิจัยคิดว่าความเท่าทันของผู้หญิงไทยในเรื่องความต้องการของผู้ชาย “ฝรั่ง” ทำให้พวกเธอสามารถนำมาใช้ในการสร้างประโยชน์ให้กับตนเองได้เป็นอย่างดี เช่น การสร้างเรื่องเล่าถึงความยากจนสามารถทำให้ผู้ชาย “ฝรั่ง” เกิดความสงสารและยินยอมที่จะจุนเจือและช่วยเหลือ ในขณะที่เดียวกันผู้ชาย “ฝรั่ง” ก็ได้รับการตอบสนองผ่านสิ่งที่พวกเธอเหล่านั้นได้พยายาม “สร้างขึ้น” ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความงามของสตรี คำชมที่แสนหวานพร้อมเรื่องเล่าที่น่าสงสารของพวกเธอ ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถเติมเต็มความปรารถนาที่จะแสดงบทบาทของความเป็นชายของผู้ชาย “ฝรั่ง” ผ่านการช่วยเหลือ การเดินทางไปยังบางที่ก็เพื่อค้นหาและเติมเต็มความรู้สึกบางอย่างที่ไม่สามารถบรรลุได้ในบ้านของตน อันนับเป็นการเติมเต็มหรืออุดช่องว่างของความโหยหาทั้งทางร่างกายและจิตใจ ที่ประเทศบ้านเกิดไม่สามารถสนองตอบความต้องการเหล่านั้นได้ ส่วนผู้หญิงไทยก็ได้รับประโยชน์โดยเฉพาะค่าตอบแทนหรือรายได้จากการประกอบอาชีพ ด้วยเหตุนี้ สำหรับฝรั่งต้องการตามหา “มายาภาพ” ที่พวกเขาสร้างขึ้น แต่สำหรับผู้หญิงไทยก็สร้างสิ่งต่าง ๆ ที่เรียกว่า “การซ่อนมายา” เพื่อทำให้ตะวันตกหลงใหลในสิ่งที่ตะวันตกสร้างขึ้นด้วยสิ่งที่พวกเธอได้เตรียมไว้ “ตามแบบที่เขาต้องการ”

ข. ผู้ชาย “ฝรั่ง” : “ผู้ชนะ” เหนือดินแดนไทย

ผู้ชาย “ฝรั่ง” นักเดินทางมักจะเป็นผู้ที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นชาย (manhood) อันโดดเด่นของตนที่ปรารถนาจะใช้ชีวิตตามแบบฉบับของนักเดินทางในอดีตที่เปรียบเสมือนผู้พิชิตเหนือดินแดนใหม่ ไม่ว่าจะเป็นการได้มีอำนาจเหนือผู้หญิงพื้นถิ่นในดินแดนที่ไปเยือน อีกทั้งยังได้ผนวกภาพของคณรวยที่ต้องการแสวงหาการยอมรับและการเอาอกเอาใจจากผู้อื่น หรือต้องการเป็น “หนุ่มเจ้าสำราญ” (Julia Davidson, 2000: 61) ในที่นี้เมืองไทยนับเป็นดินแดนที่เหมาะสมที่พวกเขาสามารถจะท่องเที่ยวและสร้างความสนุกสนานทุกรูปแบบให้กับตนเองได้ภายใต้ภาวะ

เศรษฐกิจที่ต่ำกว่า ประกอบกับโอกาสที่จะได้สนองแนวคิด ค่านิยม และวัฒนธรรมของตนมักจะมองว่าสูงกว่า

อนึ่ง เมื่อนวนิยายการเดินทางในปัจจุบันไม่เพียงแต่สืบทอดขนบการเดินทางที่ยึดรูปแบบในอดีตเท่านั้น แต่ยังได้เชื่อมต่อความคลุมเครือระหว่างการขายบริการทางเพศและการท่องเที่ยวเข้ามาผนวก จึงส่งผลให้เกิดการขายบริการทางเพศผ่าน "การท่องเที่ยว" (Stephen Clift และ Simon Carter, 2000 :7) อันก่อให้เกิดแนวคิดของการเผชิญเรื่องเพศระหว่างการเดินทางหรือบางครั้งก็ยังคงเป็นการเปิดเผยความต้องการหรือความปรารถนาอันซ่อนเร้นของการผจญภัยในเรื่องของเพศขณะเดินทาง เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วจึงทำให้ผู้ชายฝรั่งมีความต้องการที่จะเดินทางเพื่อไปค้นหาสตรีจากดินแดนที่ห่างไกล เพราะสตรีเหล่านี้มีความแปลก น่าหลงใหล มีมนต์เสน่ห์ สามารถซื้อได้และราคาถูกกว่าในบ้านของตน ซึ่งนับเป็นจุดเด่นที่ใช้ในการดึงดูดลูกค้าชาวตะวันตก

นวนิยายการเดินทางที่นำมาศึกษาครั้งนี้มีผู้ชาย "ฝรั่ง" จำนวนหนึ่งที่มีความเชื่อดังที่กล่าวมาข้างต้นจึงทำให้เขาเหล่านั้นทำตัวประจุก "ผู้ชนะเหนือดินแดน" ผ่าน "อำนาจเงิน" ที่ตนมีมาเพื่อสร้างอำนาจการต่อรองในการเรียกร้องความซื่อสัตย์และเช็คส์จากผู้หญิงขายบริการ เพราะเขาเหล่านั้นตระหนักว่าสิ่งนี้นับเป็นการแลกเปลี่ยนที่สามารถทำให้เขาบรรลุเป้าหมายได้เมื่อเขาได้จ่ายเงิน เช่น เรื่อง *Minor Wife* Matt Quinn ตัวละครนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ข้ามชาติที่ร่ำรวยของอเมริกา ยึดแนวคิดนี้เป็นหลักในการสร้างความสัมพันธ์กับหญิงขายบริการที่เข้ามาในชีวิตของเขาเสมอมา และเขายังรู้สึกถึงความหยิ่งผยองกับอำนาจของความเป็นชายที่เขาสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้ผ่านอำนาจเงินที่มีอยู่ จนเขากล้าที่จะมี Sunan เป็นเมียน้อยและยินยอมที่จะจ่ายค่าเช่าที่พักให้อยู่อย่างสบาย พร้อมทั้งยินดีจ่ายเงินเป็นรายเดือน เพียงเพื่อให้เห็นว่าร่ำรวยอย่างเขาสามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ ซึ่งไม่แตกต่างกับ Jimmy จาก *Private Dancer* นักธุรกิจชาวอังกฤษที่อยู่ในเมืองไทยมานานกว่า 10 ปี แสดงความภาคภูมิใจในอำนาจความเป็นชายผ่านอำนาจเงินโดยที่เขาจะแสวงหาความสุขผ่านหญิงขายบริการในเมืองไทย และเขายืนยันว่าเพียงแค่ 6 เดือนแรกที่เข้ามาอยู่ในเมืองไทย เขาได้พิชิตทั้งสาวบาร์มากกว่า 200 คน และสาวไทยทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นสาวที่อายุน้อย อายุมาก การใช้บริการสาวครั้งละมากกว่า 1 คน หรือแม้แต่ผู้หญิงที่พิการ หุนหวกและเป็นใบ้ รวมถึงกระเทยด้วย

[...] in my first six months here I reckon I must have slept with more than two hundred woman. Well, I assume they were all woman, I was pretty naïve back then and I suppose there could have been a few katoeys among them. Anyway, after a few months you start to hanker for something a little different. My mate Simon, he goes for older women, sometimes as old as fifty [...]. Recently I started experimenting with couples. Two girls at a time. To be honest, it's not always as f=good as you'd think. I had a right seeing to last week, from two deaf and dumb hookers[...]. I had a great time, anywhere.

(Stephen Leather,2004:79-80)

ลักษณะความสัมพันธ์ของเขากับผู้ “หญิงไทย” ทุกรูปแบบแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” มองว่าเขาสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้ในเมืองไทยเพราะพื้นที่ “red light zone” เอื้อประโยชน์ให้เขาได้มีโอกาสได้พบปะกับผู้หญิงไทยและทำให้สิ่งที่เขาโหยหาได้แสดงออกโดยอาศัยอำนาจเงินที่มีมากเพื่อต้องการจะพิชิตใจเธอ เพราะผู้ชายเหล่านี้มีแนวคิดที่สืบทอดมาช้านานที่เกี่ยวกับการพิชิตผู้หญิงพื้นถิ่นผ่านการมีความสัมพันธ์ทางเพศเพราะเธอเหล่านี้ยอมสยบอยู่ภายใต้อำนาจ ไม่ว่าจะเป็นการพยายามจะเปิดเผยอำนาจของความเป็นชาย ความภูมิใจในความเป็นตะวันตก ที่เหนือกว่าดินแดนอื่นๆ สำหรับนวนิยายเรื่องนี้ ตัวละคร Jimmy และ Simon ต่างก็พยายามแสดงบทบาทของผู้พิชิตทั้งผู้หญิงและดินแดน โดยการใช้เรื่องของ “การมีเพศสัมพันธ์” กับผู้หญิงไทยหลากหลายรูปแบบ และเธอเหล่านั้นก็ยินยอมที่จะทำตามความต้องการของพวกเขาอย่างเต็มใจ ซึ่งเป็นการเสริมอำนาจความเป็นชายให้เพิ่มสูงขึ้น แนวคิดนี้สามารถยืนยันได้จากพฤติกรรมของ ตัวละคร Simon เพื่อนของ Jimmy ที่สามารถร่วมหลับนอนได้แม้กระทั่งคนที่พิการหรือแม้แต่ผู้หญิงที่แก่คร่ำแก่ “ My mate ,Simon, he goes for older women, sometimes as old as fifty.” (Stephen Leather,2004:79) อย่างไรก็ตามพฤติกรรมของคนทั้งคู่แสดงให้เห็นถึงการตกหลุมพรางหรือกับดักของผู้หญิงบาร์คือการที่เขาไม่สามารถจะแยกแยะได้อย่างชัดเจนว่าในบรรดาผู้หญิงบาร์ที่เขาหลับนอนมาทั้งหมดตลอดระยะเวลา 6 เดือนนั้นอาจมีกะเทยปะปนมา ซึ่งในจุดนี้แสดงให้เห็นถึงความไร้เดียงสาของตัวละครดังกล่าว

การที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” เหล่านี้มีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิงไทยผ่านอำนาจของเงินที่พวกเขามีมากกว่าซึ่งเป็นการสนองตอบความต้องการส่วนตัวของเขา สำหรับพวกเขาแล้วการใช้เงินเป็นสื่อกลางในการเชื่อมต่อความสัมพันธ์ในบริบทของการท่องเที่ยวโดยเฉพาะพื้นที่ “red light zone” ที่เปิดโอกาสให้พวกเขาเลือกซื้อผู้หญิงไทยได้อย่างง่ายดายและพวกเขาเหล่านั้นก็เต็มใจที่จะต้อนรับและยินยอมทำตามความต้องการจึงทำให้เขาเหล่านั้นรู้สึกว่าเป็น “ผู้ชนะ” ไม่ว่าจะเป็นการชนะตนเองระหว่างการเดินทางในเมืองไทย หรือแม้แต่การสื่อความหมายถึงการชนะเหนือผู้ชายไทยผ่านการได้เป็นผู้ชนะเหนือผู้หญิงไทยซึ่งทำให้พวกเขา รู้สึกปลอดภัยในขณะเดินทางในดินแดนของคนอื่น

ค. ผู้หญิงบาร์-ผู้ชายฝรั่ง : “คูรัก” ข้ามชาติ

การท่องเที่ยวทำให้เกิดการโยกย้ายถิ่นหรือการอพยพอันเนื่องมาจากความสัมพันธ์ของนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่เดินทางมาท่องเที่ยวและใช้บริการหญิงบริการจนทำให้ความสัมพันธ์ของคน “ทั้งคู่” พัฒนาไปสู่ความสัมพันธ์ที่เป็น “ความรัก” ถึงขั้นการแต่งงาน หรือการที่ภรรยาโดยเฉพาะผู้หญิงไทยต้องเดินทางไปอยู่กับสามีในประเทศตะวันตก หรือแม้แต่ผู้ชาย “ฝรั่ง” ก็เลือกที่จะอาศัยอยู่ในเมืองไทยต่อไป หรือบางคู่ก็อาจจะคบหากันผ่านจุดหมายที่ใช้ในการสื่อสารแสดงความรักและความผูกพัน” ที่มีต่อกันโดยที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” เหล่านี้จะเดินทางกลับมาท่องเที่ยวในเมืองไทยเป็นประจำ หรือตามแต่โอกาสจะอำนวย นวนิยายที่เลือกศึกษาได้นำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชาย “ฝรั่ง” กับ ผู้หญิงไทยไว้ 3 ลักษณะด้วยกัน กล่าวคือ เป็นความสัมพันธ์ในฐานะคู่สามี-ภรรยาที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทย ความสัมพันธ์ในลักษณะของการแต่งงานและเลือกไปใช้ชีวิตอยู่ในต่างประเทศ และ ความสัมพันธ์ในลักษณะของความรับผิดชอบที่จะต้องจุนเจือของผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่มีต่อผู้หญิงไทย

เรื่อง *Private Dancer* ได้นำเสนอ “คูรัก” ที่เลือกใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยโดยที่ให้ตัวละคร Pete ได้กล่าวถึง Bruno เพื่อนชาวเยอรมันที่เลือกใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยกับ Pam ภรรยาชาวไทย

I got talking to a German guy called Bruno. He was in his sixties, bald as a coot with a beer-drinker's [...]. He'd been coming to Thailand for more than twenty years and had a Thai wife, Pam.

(Stephen Leather, 2004:45)

หากจะกล่าวถึงลักษณะของ Bruno เขาเป็นชายวัยชรา ที่เปี่ยมไปด้วยความรู้โดยเฉพาะด้านวัฒนธรรมของไทยเป็นอย่างดี และการที่เขาเลือกที่จะมีภรรยาเป็นคนไทยก็เป็นโอกาสที่เขาจะได้ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยเพื่อประกอบอาชีพนักวิชาการของเขา และได้ทำงานช่วยเหลือฝรั่งที่เข้ามาท่องเที่ยวในเมืองไทย เห็นได้อย่างชัดเจนจากการที่เขาเดินทางไปกับ Pete เพื่อไปเยี่ยมบ้านของ Joy ที่จังหวัดบุรีรัมย์ และเขาก็ได้ใช้ความรู้พร้อมกับประสบการณ์ที่อยู่กับคนไทยมานานกว่า 20 ปี อธิบายลักษณะวิถีชีวิตของครอบครัวของ Joy ให้ Pete ได้เข้าใจถึงภูมิหลังของ Joy มากยิ่งขึ้น หากจะกล่าวถึงความสัมพันธ์ของคน “ทั้งคู่” เป็นการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ซึ่งกันและกันมากกว่า ดังเช่นตอนเดินทางไปบ้านเกิดของ Joy Pam เป็นคนขับรถ

[...] Pam was driving but she'd sprained her wrist and has trouble changing gear. Bruno didn't have a driver's license [...]

(Stephen Leather,2004:45)

ข้อความข้างต้นสามารถยืนยันได้เป็นอย่างดีถึงบทบาทของ Pam ที่เป็นเสมือนผู้ช่วยสามีในการเดินทาง หรืออาจจะเรียกว่า “เป็นผู้นำทาง” ก็ว่าได้ รวมทั้งเธอก็เปรียบเสมือนผู้ใช้สิทธิ์แทนสามีในเรื่องต่างๆ เช่นเรื่องของใบขับขี่ ที่สามี ไม่มีเพราะเป็นคนต่างชาติ ดังนั้นหากมองความสัมพันธ์ที่นอกเหนือจาก “คู่รัก” แล้วคนทั้งคู่เป็นสามีภรรยาที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน Pam เธอได้รับความสะดวกสบายที่ได้มีสามีเป็นนักวิชาการ มีรายได้และมีหน้าตาในสังคม และสำหรับ Bruno เขามี “สิทธิ์” ต่าง ๆ ในเมืองไทยมากยิ่งขึ้นผ่านภรรยาซึ่งเป็นคนไทย และตราบไคที่เขายังใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยเพื่อทำการศึกษหรือประกอบอาชีพของเขาต่อไป Pam ก็ยังคงมีความสำคัญกับเขา “she's a great help to me in my work , but relationship is not love.” (Stephen Leather,2004:50) นอกจากนี้ หากจะกล่าวถึงความไม่ลงตัวของความรักข้ามชาติของคนทั้งคู่คือ Bruno ยอมรับว่าเขายังรักภรรยาของเขาที่อยู่ที่ยเยอรมันเพราะเขามองว่าทั้งเขาและเธอต่างไม่เข้าใจในความหมายของคำว่า “รัก” โดยเฉพาะ Pam เธอต้องรับภาระต้องดูแลลูกที่เกิดจากสามีเก่า ดังนั้นความรักของเธอจึงเป็นเพียงความอยู่รอด และสำหรับเขา Pam คือความสุขในระหว่างที่อาศัยอยู่ในเมืองไทย

Do I love her? Of course not. I love my wife in Germany. She's the mother of my children, and family is very important to us Germans. Thai woman can be great fun [...]

(Stephen Leather, 2004:45)

อย่างไรก็ตาม Bruno ก็ยังมองคุณค่าของครอบครัวในความหมายของชาวเยอรมัน เขายอมรับว่าเขารักภรรยาของเขา และมองว่าครอบครัวระหว่างเขา ภรรยา และลูกมีความสำคัญกับชีวิตของเขา แต่เขากลับมองว่าผู้หญิงไทยเป็นเพียงแค่ความสุขในช่วงเวลาหนึ่งในเมืองไทยเท่านั้น

การนำเสนอ "คู่รัก" ที่ผู้ชาย "ฝรั่ง" เลือกที่จะใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยกับภรรยาผู้หญิงไทย ยังปรากฏในเรื่อง *Thailand Joy* ผ่านตัวละคร Simmons กับ Phii Buoy ซึ่งคนทั้งคู่มาพบ "รัก" ในบาร์ เพราะแต่เดิมนั้นเขาเป็นเพียงนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาใช้ชีวิตในเมืองไทย และเธอก็เป็นผู้หญิงบาร์ แต่เมื่อคนทั้งคู่ พัฒนาความสัมพันธ์จนกลายเป็น "คู่รัก" คนทั้งคู่จึงช่วยกันดำเนินธุรกิจด้านบาร์ โดยเป็นเจ้าของบาร์ "Cherry Bar" โดยเฉพาะ Phii Buoy เธอต้องทำหน้าที่เป็นผู้จัดการผู้หญิงบาร์ ให้เป็นไปตามที่เขากำหนด

Phii Buoy wanted to look at everyone's body. She wanted to see scars, moles, hidden tattoos [...] Fresh breath was very important, she told them.

(David Young, 2002:175)

ภาระหน้าที่ของ Phii Buoy ที่ต้องปฏิบัติในแต่ละวันสำหรับบทบาทภรรยาของ Simmons คือเธอต้องเตรียมความพร้อมของผู้หญิงบาร์ ตรวจสอบคุณสมบัติ ตลอดจนฝึกผู้หญิงบาร์ทุกคน ให้พร้อมที่จะต้อนรับชาวต่างชาติ หากพิจารณาถึงความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ที่เป็น "คู่รัก" กันนั้น จะเห็นว่าอยู่บนพื้นฐานของผลประโยชน์ด้วยเช่นกัน เพราะ Simmons เป็นเจ้าของบาร์ ที่พยายามค้นหาความต้องการของนักท่องเที่ยวผู้ชายฝรั่งว่าต้องการหรือปรารถนาผู้หญิงแบบใด และ Buoy ภรรยาต้องพยายามฝึกผู้หญิงเหล่านั้นให้เหมือนกับความต้องการ อย่างไรก็ตามคนทั้งคู่ก็สามารถใช้ชีวิตร่วมกันได้ ด้วยความราบรื่นในเมืองไทย โดยที่ Simmons ก็ได้รับผลประโยชน์จาก Buoy ในขณะที่เธอเองก็ได้ประโยชน์จากเขา คือเธอได้หลุดพ้นจากการเป็น

ผู้หญิงบาร์มาเป็นภรรยาเจ้าของบาร์ที่คอยทำหน้าที่ดูแลผู้หญิงบาร์ ตลอดจนเธอมีรายได้และความสะดวกสบายมากขึ้น

“คูร์ก” ข้ามชาติอีกลักษณะหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายเดินทางคือ “คูร์ก” ผ่านจุดหมายรักข้ามชาติ ซึ่งเริ่มเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ของนักเดินทางผู้ชาย “ฝรั่ง” เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทยระยะหนึ่งเพื่อพักผ่อนหรือติดต่อธุรกิจ และได้มีโอกาสพบกับผู้หญิงบาร์ จนสถานความสัมพันธ์ให้พัฒนาไปสู่การเป็น “คนรัก” แต่เมื่อถึงเวลาเดินทางกลับพวกเขาเหล่านั้นก็ยังคงหลงยึดติดอยู่กับช่วงเวลาแห่งความสุขของวันวาน และยิ่งเมื่อเดินทางกลับไปบ้านเกิดซึ่งต้องเผชิญกับภาระหน้าที่ ชีวิตที่แสนจะเบื่อหน่าย การได้หวนรำลึกถึง “ชีวิตอันแสนสุข” ในเมืองไทยกับเธอเหล่านั้นคือหนทางออกที่จะหลบหนีจากความวุ่นวายต่าง ๆ ในบ้านเกิดได้บ้าง

ดังนั้น “จุดหมายรัก” จึงมีความสำคัญและมีความหมายสำหรับพวกเขาเหล่านั้น และสำหรับพวกเขาการส่งเงินไปให้พวกเขาเหล่านั้นใช้ ถือว่าเป็นภาระและหน้าที่ที่จะได้ดูแล “คนรัก” หรือ ภรรยาในเมืองไทย เพราะอีกไม่ช้าพวกเขาคงจะได้มีโอกาสกลับไปใช้ชีวิตร่วมกัน เห็นได้อย่างชัดเจนผ่านนวนิยายเรื่อง *The Scribe* ตัวละคร Henry ฝรั่งผู้เขียนจุดหมายได้ตอบระหว่าง “ฝรั่ง” กับ “คูร์ก” หญิงไทยจนทำให้เขาเข้าใจทั้งสองฝ่ายว่าต้องการอะไร สำหรับผู้ชายฝรั่งก็ต้องการคำหวานๆ ในขณะที่ผู้หญิงไทยต้องการเงิน และมีผู้ชายไม่น้อยที่ติด “กับดัก” ปลอม ๆ ของเขาทั้ง ๆ ที่บางครั้งผู้หญิงเหล่านั้นไม่ได้มาว่าจ้างให้เขาเขียน แต่สำหรับเขามันคือวิธีง่าย ๆ ที่สามารถบอกให้ผู้ชายฝรั่งโอนเงินผ่านบัญชีของเขาเพียงเพราะ “คำหวาน” ที่เป็นที่ยินยอม เช่น ที่รัก คิดถึง คุณคือคนดีสำหรับฉัน หากจะกล่าวถึงพลังของคำในจุดหมายที่มีต่อผู้รับจุดหมาย เห็นได้อย่างชัดเจนผ่านตัวละคร Del Hickey ที่เขาหลงติดกับคำหวาน ๆ ของ Fai

[...] I just never met a girl I could talk to like I can talk to you.
Ever since my wife Louise passed away, I thought I'd be alone
in this world until the Good Lord decided that my time had
come and took me up to heaven to be with her. Those were
my thoughts until I met you.

(David Young : 2000, p.47)

เนื้อความในจดหมายเป็นการตอบกลับของ Hickey ที่ส่งถึง Fai เพื่อบอกเล่าความรู้สึกดีใจและมีความสุขที่ได้ยินคำหวานๆ ที่เป็นการชื่นชมเขาซึ่งทำให้เขาได้เกิดความหวังที่จะมีชีวิตคู่ที่สมบูรณ์แบบอีกครั้งหนึ่งหลังจากการตายของคนรัก สำหรับผู้ชายอย่างเขา "จดหมาย" เป็นสื่อของความหวังที่ช่วยเยียวยาทำให้เขาได้คลายความเหงา ความกังวล และความโดดเดี่ยวกับการจากไปของคนรักเก่า ดังนั้นจดหมายจึงกระตุ้นทำให้เขากระทำในสิ่งต่างๆ ได้ทุกอย่างตามคำขอร้องของ Fai เช่น เขายอมแม้แต่จะพาเธอไปใช้ชีวิตร่วมกันใน Flint ถ้าเธอต้องการ และเขาพร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้เธอมีความสุข

ยิ่งไปกว่านั้นคำ"รัก" และ"คำหวาน" ที่บ่งบอกถึงความคิดถึงจากปากของหญิงไทยก็นับเป็นบ่วงชั้นดีที่จะผูกมัดใจผู้ชาย"ฝรั่ง"ให้"หลงรัก"เธอตลอดไปทั้งขณะที่พักอยู่ในเมืองไทยและกลับไปยังบ้านเกิดแล้วก็ตาม เห็นได้อย่างชัดเจนจากจดหมายของ Sunan สาวบาร์ชาวไทย จากเรื่อง *Private Dancer* ที่เขียนถึง Vernon หนุ่มชาวอเมริกันว่าเธอหลงรักและต้องการอยากใช้ชีวิตร่วมกัน

Sunan wrote me the most loving letters you could imagine. Almost childlike they were, telling me how much she loved me and how happy she was to be married to me and how much she was looking forward to living with me in America. The letters were great. I used to reread them all the time. I could smell her perfume on them, too. She'd tell me how hard her life was and how poor her family was, and how happy everyone was that I was sending money to help them.

(Stephen Leather, 2004:175)

เธอพร่ำบอกถึงความรักและความคิดถึงที่เธอมีต่อเขาและบอกเล่าถึงความความฝันที่เธอรอคอยที่จะเดินทางไปใช้ชีวิตกับเขาที่อเมริกา ขณะเดียวกันก็เรียกร้องความสงสารของเขาด้วยการย้ำถึงความยากลำบากที่เธอกำลังเผชิญนั่นคือความยากจนของครอบครัวเธอและวิธีที่จะช่วยให้ครอบครัวเธอมีความสุขคือการส่งเงินเพื่อช่วยเหลือเขาเหล่านั้น แต่สำหรับ Vernon เขารู้สึกมีความสุขทุกครั้งที่ได้อ่านจดหมายที่เต็มไปด้วยคำหวานๆ และจดหมายฉบับนี้เปรียบเสมือนความหวังสำหรับคนที่โดดเดี่ยว และเต็มไปด้วยภาระของงาน ดังนั้นจดหมายฉบับนี้จึง

เปรียบเสมือนการเยียวยาให้เขา และเขาพร้อมที่จะส่งเงินให้เธอด้วยความเต็มใจเพื่อช่วยเหลือเธอและครอบครัวเธอ

เหตุการณ์ในลักษณะนี้เป็น “วิธีการ” ของหญิงไทยที่ใช้เพื่อสร้างประโยชน์ให้กับตนเอง เพราะเธอเหล่านั้นรู้ว่าผู้ชาย “ฝรั่ง” เหล่านี้จะพร่ำบอกพวกเธอเสมอ ๆ ว่าจะกลับมาหาพวกเธออีกหลังจากกลับไปแล้ว และระหว่างที่พวกเขาอยู่ที่นั่นเขาจะคิดถึงเธอตลอดไป ซึ่งพวกเธออาศัยจุดอ่อนของความเหงา ความว้าเหว่ และความคิดถึงของ “ฝรั่ง” ผู้ที่อยู่ห่างไกลมาใช้เป็นแก่นหลักในการเล่าถึงความคิดถึงที่พวกเธอมีต่อเขาเหล่านั้นอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่การจากกัน พวกเธอจะใช้เทคนิคของการการท้าวความถึง ความหลังของวันอัน “อบอุ่นและหวานชื่น” ในเมืองไทยเพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นเชื่อมต่อความคิดท่ามกลางความวุ่นวายแห่งชีวิตมันจึงเปรียบเสมือน “ยาวิเศษที่หล่อเลี้ยงหัวใจ” ของผู้พลัดหวัง ล้มเหลว หรือแม้แต่หน้าตาและรูปร่างอัปลักษณ์ ในสังคมบ้านเกิด ดังนั้นสิ่งเหล่านี้คือตัวกระตุ้นการตัดสินใจต่อการร้องขอสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างง่ายดาย

นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ของ “คู่รัก” ระหว่างผู้ชาย “ฝรั่ง” และผู้หญิงไทยลักษณะสุดท้ายคือการเดินทางไปใช้ชีวิตร่วมกันในต่างแดน เห็นได้จากตัวละคร Sunan ในเรื่อง *Private Dancer* ที่เธอได้สานสัมพันธ์กับ Vernon หนุ่มที่รู้จักเธอผ่านการโฆษณาของบริษัททัวร์ เมื่อเขาได้เดินทางมาถึงกรุงเทพมหานคร และได้รู้จักกับเธอเขาก็หลงรักเธอทันที และตัดสินใจที่จะพาเธอไปใช้ชีวิตด้วยกันในอเมริกา

[...] he was sure that she was the love of his life. He'd gone back with her to her village, met her family, had a proper Thai wedding, and now he was planning to get her a visa and fly her over to San Diego, where he lived.

(Stephen Leather, 2004:169)

จะเห็นได้ว่า Vernon เขาได้ทำหน้าที่ของคนที่พยายามทำให้ถูกต้องตามประเพณีของไทยที่เดินทางไปบ้านเกิดของ Sunan หญิงคนรักเพื่อทำพิธีแต่งงาน และตั้งใจจะพาเธอไปใช้ชีวิตในบ้านเกิดของเขาที่อเมริกา และสำหรับ Sunan เธอก็พึงพอใจที่จะทำตามคำขอของเขา แต่อย่างไรก็ตามเธอมีสามีเป็นคนไทย และได้แต่งงานกันก่อนหน้าเขา เลยทำให้การแต่งงานของเขา

และเธอต้องเกิดปัญหาขึ้น แต่สำหรับเขาก็ไม่สนใจในเรื่องนั้นเพราะเขาเชื่อมั่นว่าเมื่อเขาและเธอได้อยู่ร่วมกันจะทำให้เธอหลงรักเขาได้

Moving to San Diego is going to be the making of Sunan, I know it is. It'll get her away from bad influences of Bangkok, the bars and the bar girls. She'll have to settle down, and I'll know where she is every hour of the day. Okay, I'm not a hundred per cent sure that she loves me now, not totally, not in the way that I love her. But I know that once she'd here, once she has a business to run and a real home, she'll grow to love me.

(Stephen Leather, 2004:216)

สำหรับ Vernon มองว่าด้วยความเลวร้ายของกรุงเทพมหานคร มีผลทำให้เธอต้องกลายมาเป็นหญิงบาร์ เพราะเธอเกิดมาในครอบครัวที่ยากจนและต้องหาเงินเพื่อจุนเจือครอบครัว และการที่เขาได้พาเธอไปอยู่ที่อเมริกาอาจทำให้เธอดีขึ้นก็ได้ ประกอบกับการได้มีโอกาสได้ใช้ชีวิตด้วยกันในต่างประเทศที่เธอเองก็มีงานทำ และได้ทำหน้าที่ภรรยาที่ดีสำหรับเขา อาจทำให้เธอรักเขาก็ได้ ดังนั้นสำหรับเขาแล้ว “ความรัก” จาก Sunan คือความหวังสูงสุด ในขณะที่ Sunan มองว่าเงินหรือรายได้ที่จะได้จากเขา เงินที่ได้จากการแต่งงาน และการได้เดินทางไปอยู่กับเขา เห็นได้จากคำแนะนำของ Pete ตัวละครเอกที่รู้จัก Sunan ในฐานะพี่สาวของคนรักว่า “Sunan cared only about money . His money. She had take him for everything he had and then she dump him.” (Stephen Leather, 2004:173) หากจะกล่าวถึงความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ก็ไม่แตกต่างจากคู่อื่นๆ ดังได้กล่าวไปแล้วคือการประสานสัมพันธ์ที่มีต่อกันเพื่อผลประโยชน์ของกันและกัน

ความรักและความสัมพันธ์ของคน “ทั้งคู่” ระหว่างผู้ชาย “ฝรั่ง” และ “ผู้หญิงไทย” ที่เป็น “คู่อีก” ข้ามชาติ ที่ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์แบบ “ผลประโยชน์” ของกันและกัน สำหรับผู้ชาย “ฝรั่ง” มีเหตุผลที่แตกต่างกัน แต่สำหรับ “ผู้หญิงไทย” มีเพียงเหตุผลเดียวคือรายได้และความสะดวกสบายที่ได้จากเงินของผู้ชาย “ฝรั่ง” กรณีที่เป็น “คู่อีก” ที่เลือกที่จะใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันในเมืองไทยนั้นผู้ชาย “ฝรั่ง” เป็นฝ่ายที่ได้โอกาสในการประกอบอาชีพหรือเป็นเจ้าของธุรกิจผ่านสิทธิ์

ของภรรยาที่เป็นคนไทย ซึ่ง “ผู้หญิงไทย” จะได้รับโอกาสในการสร้างความสะดวกสบายผ่านการเลี้ยงดูจากสามี “ฝรั่ง” แต่กรณีที่เป็นความสัมพันธ์ที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” ต้องรับภาระในการส่งเสียเงินเพื่อการเลี้ยงดูพวกเธอเหล่านั้นเป็นการเติมเต็มและเยียวยาตนเองภายใต้ “จินตนาการ” ของความสุขผ่านคำพูดใน “จดหมาย” แต่สำหรับ “ผู้หญิงไทย” เธอจะได้มีรายได้ที่เพิ่มขึ้น ส่วนความสัมพันธ์ที่ใช้พันธะของการ “แต่งงาน” และเลือกไปใช้ชีวิตในบ้านเกิดของผู้ชาย “ฝรั่ง” นั้นผู้ชาย “ฝรั่ง” มักจะเป็นผู้ได้รับประโยชน์เนื่องจากเขาเหล่านี้พลาดหวังในความรักและยากที่จะรู้ข้อผิดพลาดผ่านผู้หญิงในบ้านเกิดได้ เขาเลยมองว่าผู้หญิงไทยคือความหวังใหม่ สำหรับ “ผู้หญิงไทย” เธอหวังที่จะได้เงินจากการแต่งงาน

5.2 ผู้ชาย “ฝรั่ง” กับ “คนไทยกลุ่มอื่น”

การนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชาย “ฝรั่ง” กับ “คนไทยกลุ่มอื่นๆ” ซึ่งในที่นี้คือ “ผู้ชายไทย” และ “คนไทยอื่นๆ” ซึ่งลักษณะของความสัมพันธ์ที่ปรากฏมักแสดงให้เห็นถึงการมีอคติทางเชื้อชาติแฝงเร้นผ่านความสัมพันธ์ที่พยายามแสดงให้เห็นได้ว่า “ฝรั่ง” มีความเหนือกว่าจากการศึกษานวนิยายที่เลือกศึกษาพบว่าการนำเสนอเรื่องราวของคนกลุ่มนี้มีอยู่น้อยมาก เช่นกรณีความสัมพันธ์ของผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่มีต่อ “คนไทยอื่นๆ” มิได้ให้ความสำคัญในลักษณะของตัวละครที่สำคัญแต่เป็นเพียงการประกอบฉากเพื่อส่งเสริมให้ตัวละครผู้ชาย “ฝรั่ง” ได้เผชิญสำหรับตัวละคร “ผู้ชายไทย” นั้นมักจะนำเสนอผ่านการพูดถึงหรือกล่าวถึงของตัวละครผู้ชาย “ฝรั่ง” ในฐานะตัวละคร “ผู้ชาย” ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับ “ผู้หญิงไทย” ผู้ที่เขาเหล่านั้นเข้าไปปฏิสัมพันธ์ด้วย แต่ไม่มีตอนใดเลยที่ตัวละครผู้ชาย “ทั้งคู่” ได้มาประสานสัมพันธ์กัน

ดังนั้น ภาพของ “ผู้ชายไทย” หรือ “คนไทยอื่นๆ” ที่ปรากฏมักจะเป็นภาพที่มักเกิดจากการ “การรับรู้” (perception) ก่อนการเดินทางของผู้ชาย “ฝรั่ง” และถึงแม้ว่าพวกเขาเหล่านั้นจะเดินทางเข้ามาใช้ชีวิตในเมืองไทยแล้วก็ตาม แต่ภาพของคนกลุ่มนี้ที่ปรากฏก็ยังคงผ่านมุมมองของตัวละครอื่นๆ เป็นส่วนใหญ่ซึ่งมักจะเป็นการบอกเล่าของตัวละครเอกผู้หญิงไทย อย่างไรก็ตาม การสร้าง “มายาภาพ” คนกลุ่มนี้ของผู้ชาย “ฝรั่ง” ก็ทำให้เห็นถึงการแสดงออกถึงอำนาจของผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่พยายามจะแสดงออกถึงการ “กีดกัน” โดยเฉพาะกับผู้ชายไทย โดยพยายามสร้างความเลวร้ายให้กับตัวละครผู้ชายไทย

5.2.1 “ผู้ชายไทย” : “ความเลวร้าย” ที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” หยิบยื่นให้

การกล่าวถึง “ผู้ชายพินถิ่น” หรือ “ผู้ชายผิวดำ” ในเรื่องเล่าการเดินทางที่สืบทอดมายาวนานตั้งแต่ยุคเริ่มต้นของการเดินทางของชาวตะวันตกที่เดินทางไปยังดินแดนอื่นๆ นั้นมักจะมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับการ “การทำลาย” ความเป็นชายให้หมดสิ้นไป ไม่ว่าจะเป็นการสร้างให้มีความโหดร้าย ไม่มีความรับผิดชอบ หรืออาจให้อยู่ในสถานะของทาส และผู้ชายตะวันตกหรือ “ผู้ชายผิวดำ” ก็พยายามหาวิธีการควบคุมผู้ชายผิวดำเหล่านั้นผ่านกระบวนการสร้างโดยให้ผู้ชายเหล่านี้มี “ลักษณะเฉพาะ” เช่นให้เป็นผู้ชายที่ด้อยค่า เป็นผู้ชายที่ “ไม่สมบุรณ์แบบ” ในลักษณะต่างๆ โดยเฉพาะมุ่งเน้นการทำลายที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง “เพศ” ดังที่ Stuart Hall (1997 :263) อธิบายการสร้างภาพลักษณ์ที่เป็นแบบฉบับโดยใช้คู่ตรงข้ามระหว่างผู้ชายผิวดำกับผู้ชายแอฟริกัน ไว้ว่า

[...] but in the process, they confirm the fantasy which lies behind or is the “deep structure” of the stereotype (that they are aggressive, over-sexed and over-endowed). The problem is that the blacks are trapped by the *binary structure* of the stereotype[...].

(Stuart Hall, 1997 :263)

ผู้ชายผิวดำมักจะนำเสนอเรื่องนี้ผ่านการสร้างภาพลักษณ์ที่เป็น “แบบฉบับ” ระหว่างผู้ชายผิวดำและผู้ชายพินถิ่นโดยให้เขาเหล่านั้นเป็นคนก้าวร้าว มักมากในกามารมณ์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้คือกระบวนการสร้างภาพที่ทำให้ผู้ชายแอฟริกันดูไม่เป็น “ผู้ชาย” โดยนำแนวคิดเรื่องของความเป็นชายที่เกี่ยวกับคุณลักษณะด้านเพศมาเป็นตัวกำหนดหรือแบ่งแยก เช่น การที่สร้างให้เป็นคนที่มักมากในกามารมณ์นั้นสื่อถึงการไร้ความสามารถในการควบคุมความต้องการทางเพศ ซึ่งในจุดนี้ตะวันตกก็จะสร้างภาพของตนเองให้เป็นคนที่ดีกว่า และสูงค่ากว่า เช่นเป็นคนที่มีคุณภาพ และการแสดงออกในเรื่องของเพศอย่างเหมาะสม ซึ่งแนวคิดนี้สามารถนำมาใช้ในการมองการสร้างภาพลักษณ์แบบฉบับผู้ชายไทยที่ปรากฏในนวนิยายที่เลือกมาศึกษาได้เป็นอย่างดี เพราะผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่เดินทางเข้ามาใช้ชีวิตในเมืองไทยและได้มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงไทยพยายามสร้างภาพคู่ตรงข้ามระหว่างตนเองและผู้ชายไทย เช่นให้ตนเองที่เป็นเสมือนผู้เชี่ยวชาญในเรื่องเพศสัมพันธ์ที่สามารถเยียววาผู้หญิงไทยได้เป็นอย่างดี ในขณะที่ให้ผู้ชายไทยไร้สมรรถภาพ เป็นต้น

หากกล่าวถึงเหตุผลการสร้างภาพลักษณ์ที่เป็นแบบฉบับที่เป็นการทำลายผู้ชายพื้นถิ่นให้ด้อยค่าลง อันเนื่องมาจากความไม่มั่นใจของผู้ชายผิวขาวที่เดินทางอยู่ในดินแดนของผู้อื่น ซึ่งเขาเหล่านั้นเกิดความกลัวและความไม่เชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งแนวคิดเช่นนี้เป็นแนวคิดที่สืบทอดมาช้านานตั้งแต่ยุคการเดินทางสมัยอาณานิคมที่ผู้ชายที่เป็นเจ้าอาณานิคมกลัวคนพื้นถิ่นจะทำร้ายหรือเกิดความสัมพันธ์กับผู้หญิงผิวขาว (Joane Nagel ,2003 : 109) โดยที่เขาเหล่านั้นพยายามหาวิธีการที่จะ "ควบคุม" ผู้ชายท้องถิ่น เช่นการทำให้กลายเป็นคน "ที่ผิดปกติ"ไปจากความเป็นปกติในด้านต่าง ๆ ดังจะกล่าวในรายละเอียดต่อไป

ไม่เพียงแต่ในเรื่องเล่าการเดินทางเท่านั้นแต่ในนวนิยายที่เลือกศึกษาก็ได้กล่าวถึงประเด็นของการทำลายหรือการลดคุณค่าความเป็นชายของผู้ชายพื้นถิ่นในลักษณะต่างๆ ซึ่ง ณ ที่นี้คือการแสดงแนวคิดของการสร้าง "ความเลวร้าย" ผ่านผู้ชายไทยเพื่อเป็นการฟื้นฟูความมั่นใจหรือความภูมิใจในตนเองของ "ฝรั่ง" นักเดินทางให้มีมากขึ้นในขณะที่เดินทางออกจากบ้านเกิดเพื่อมายังเมืองไทย แม้ว่าในความเป็นจริง "ฝรั่ง" นักเดินทางเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นเพียงชนชั้นแรงงานที่อยู่ในสถานะต่ำต้อยในสังคมบ้านเกิดของตน มีรายได้ไม่สูงมากนัก ดังนั้น ผู้ชาย "ฝรั่ง" นักเดินทางเหล่านี้จะเลือกมีปฏิสัมพันธ์กับคนไทยเฉพาะบทบาทที่ตนเองอยู่ในสถานะที่เหนือกว่าดีกว่า และสูงส่งกว่าเท่านั้น โดยเฉพาะจะเลือกสร้างความสัมพันธ์กับผู้หญิงไทยที่ยากจน ด้อยการศึกษา หรือผู้หญิงบาร์ รวมทั้งความจำเป็นที่ต้องสร้างให้ผู้ชายไทยเป็นคน "เลวร้าย" หรือแยกว่าในลักษณะต่าง ๆ เพื่อส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขากับพวกเธอเหล่านั้นเป็นไปด้วยความราบรื่น

"ฝรั่ง" นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้แสดงให้เห็นความ "เหนือกว่า" ทั้งในเรื่องของฐานะทางเศรษฐกิจ พื้นฐานทางการศึกษา หรือ โอกาสในการทำงาน แม้ว่า "ฝรั่ง" บางคนจะเป็นเพียงกรรมกรขายแรงงานต่างชาติ แต่เมื่อมาอยู่ในเมืองไทยที่มีค่าครองชีพที่ถูกกว่า พวกเขา ก็กลายเป็นคนที่ "รวยกว่า" ผู้ชายไทย ประเด็นที่เน้นย้ำให้เกิดความแตกต่างทางด้านเศรษฐกิจหรือความสามารถในการจับเงินคือสร้างผู้ชายไทยให้เป็นชาวชนบทไร้การศึกษาหรือมีการศึกษาต่ำ มีอาชีพรับจ้าง ขายแรงงานหรือไม่ก็ตกงาน ต้องพึ่งพาภรรยา ซี้เหล่าเมายา เล่นการพนัน ซี้เกียจ ชอบใช้กำลังทุบตีผู้หญิงทั้งที่เป็นภรรยา ลูกสาวหรือญาติๆ เช่น ในเรื่อง *Private Dancer* ได้นำเสนอพฤติกรรมของผู้ชายที่อยู่ในครอบครัวของ Joy หญิงคนรัก ไว้ดังนี้

Inside half of a dozen young men were sprawled on plastic sofas watching a flickering portable television. [...] This is typical of this part of Thailand," said Bruno. "The girls are the wage-earners, the men spend most of their time watching television and drinking.

(Stephen Leather,2004:47)

Bruno เป็นนักวิชาการที่เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยได้อธิบายเรื่องลักษณะนิสัยของผู้ชายไทยให้กับ Pete ซึ่งเดินทางไปยังบ้านเกิดของ Joy หญิงคนรักให้เข้าใจถึงวิถีชีวิตของคนไทย โดยเฉพาะผู้ชายของภาคอีสานที่ส่วนใหญ่มักจะให้ผู้หญิงเป็นผู้หาเลี้ยง ซึ่งไม่แตกต่างกับ Joy ที่เธอต้องส่งเสียครอบครัว ในขณะที่ชีวิตในแต่ละวันของผู้ชายในครอบครัวจะใช้ชีวิตแบบสะดวกสบาย ซึ่งพวกเขาทั้งหมดก็ได้เห็นพฤติกรรมเหล่านั้นของพี่ๆ น้องๆ ของ Joy ที่เป็นผู้ชายซึ่งไม่แตกต่างกับ Narong จากเรื่อง *Minor Wife* ที่ให้ภรรยาหาเลี้ยงดู

Narong occupied a different class. He had no work. Badminton was more than just a hobby. Narong devoted his spare time to perfecting his badminton game. It had been three years since he left his job as an assistant credit accounts manager at a defunct finance company[...]. Narong had an employed wife and he refused such work.

(Christopher G. Moore,2002, p. 42-43)

ตัวละคร Narong เป็นผู้ชายที่ปล่อยให้ภรรยาทำงานหาเงินเพื่อเลี้ยงดูในขณะที่เขาใช้เวลาส่วนใหญ่เล่นแบดมินตันกับผู้หญิงคนอื่นที่เขาหลงรัก ในขณะที่ภรรยาไม่รับรู้ความจริง เพราะตลอดเวลาที่ตกงานมา 3 ปีเขาก็ไม่พยายามหางานทำ แต่มักจะอยู่แต่ในที่พักผ่อนเพื่อดูโทรทัศน์ และออกกำลังกาย การสร้างภาพ Narong ให้เป็นคนที่ภรรยาต้องเลี้ยงดูแสดงให้เห็นถึงการส่งต่อความคิดเกี่ยวกับการพยายามทำให้ผู้ชายไทยเป็นไปในแง่ลบที่เป็น "คนขี้เกียจ"

นอกจากนี้ ยังมีการสร้างภาพให้ผู้ชายไทยมีนิสัย "ซี้ซลาด" โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเกิดการทะเลาะวิวาท หรือต่อสู้กันจะเห็นว่าตลอดเวลาที่บรรยายถึงฉากดังกล่าวจะเห็นว่าพยายามจะตอกย้ำให้เห็นว่าผู้ชายไทยไม่กล้าต่อสู้ตัวต่อตัว ไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษและไม่กล้าหาญเท่ากับผู้ชาย "ฝรั่ง" ที่กล้าต่อสู้แบบตัวต่อตัว แต่ชายไทยมักนิยมการต่อสู้แบบ "หมาหมู่" ใช้พวกมากกว่าเข้ารวมทำร้าย ซึ่งนับว่าเป็นการกระทำที่ซี้ซลาดและน่ารังเกียจเป็นอย่างมาก ดังเช่น Bruce ดำเนินไว้อย่างชัดเจนในเรื่อง *Private Dancer* เกี่ยวกับวิธีการต่อสู้ของชายไทย

You can't win a fight against Thais because they never fight one on one, they're always mob-handed[...]. There's no shame in Thai culture about ganging up on someone[...]

(Stephen Leather , p 35)

เหตุการณ์การรวมทำร้ายแบบ "หมาหมู่" ยังปรากฏในเรื่อง *Bangkok Knightss* ผ่านตัวละคร Alf ชายหนุ่มชาวอเมริกันที่ตกใจแต่งงานกับ Daeng สาวไทย ซึ่งเขาไม่พอใจการกระทำของคนที่เขาต้องจ่ายเงินในซื้อบ้านที่ราคาแพงกว่าราคาตลาดถึงสองเท่า จึงทำให้ลูกของเธอไม่พอใจ จึงรวมทำร้าย

Like the house they bought, it cost twice as much as it should have, and imagine how he felt when he found out that the guy he'd bought it from was Daeng's uncle, no wonder they paid such a good price. When he went around to complain to the uncle, the uncle and the couple of his friends used Alf for kick-boxing practice

(Collin Piprell,1989:46)

การสร้างภาพผู้ชายไทยให้กลายเป็นคน "ซี้ซลาด" และมีพฤติกรรมการต่อสู้แบบ "หมาหมู่" ในนวนิยายการเดินทางที่ปรากฏเพื่อเป็นการทำลายความเป็นชายที่ดั่งงามหรือน่ายกย่องให้หมดสิ้นไป ผ่านการสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่กล่าวถึงด้วยวิธีการแสดงความคิดเห็นเช่นตัวละคร Bruno ดังกล่าวไปแล้วนั้น และการยกตัวอย่างให้เห็นอย่างชัดเจนผ่านการกระทำของลูกของ Daeng คู่รักของ Alf ที่แสดงให้เห็นถึงความ "ซี้ซลาด" ที่ไม่กล้าต่อสู้กันแบบตัวต่อตัว การสร้าง

“ความเลวร้าย” ให้กับผู้ชายไทยผ่านนิสัยเช่นนี้สื่อความหมายถึงความไม่เป็นชายที่นำเกรงขาม ไม่น่านับถือ และน่ารังเกียจ เพราะพฤติกรรมการรุมทำร้ายคนอื่นๆ แบบ “หมาหมู่” เป็นสิ่งที่สังคม โดยทั่วไปประณามว่าเป็นพฤติกรรมของคนที่ไม่ดี และไม่น่านับถือ ในขณะที่ตะวันตกจะพยายามสร้างภาพให้ตนเองให้เป็นสุภาพบุรุษ มีมารยาท และกระทำการต่าง ๆ ที่ส่งเสริมให้เกิดคำว่า “มีเกียรติ” ในสังคม ซึ่งผู้ชายไทยไม่มีสิ่งเหล่านี้

การสร้าง “ความเลวร้าย” ให้กับผู้ชายไทยอีกอย่างหนึ่งคือการกล่าวถึงผู้ชายไทยที่มีความรุนแรงและชอบทำร้ายคนในครอบครัว ซึ่งนำเสนอไว้อย่างชัดเจน ผ่านตัวละคร Supit พ่อเลี้ยงของ Math ในเรื่อง *Even Thai Girls Cry*

Three months after Math turned sixteen, her father, Supit, had come home drunk and in a foul mood. Within minutes a scuffle had erupted between him and her brother Anan. By the time Math realized what was happening, Supit had knocked Anan to the floor and was kicking him. Math intervened by pushing Supit away. Her distraction was brief but effective. Anan escaped through a window. Her father went into a rage at her interference. He hit her hard in the face. The blow knocked her down. She curled herself into a tight ball and pulled her arms over her head and her face. Supit went to the floor after her, flailing her back with his bony fists.

(G.F Gump,2003:32)

ข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นการสร้างภาพผู้ชายไทยให้มีนิสัยโหดร้าย ซึ่งเกิดจากการเป็นคนที่ไม่มีควมรับผิดชอบ ซึ่เหล่าเมายา ตลอดจนชอบทำร้ายสมาชิกในครอบครัว ซึ่งในเรื่องนี้คือตัวละคร Supit ซึ่งเป็นพ่อเลี้ยงของ Anan และ Math แต่เขาไม่ได้คำนึงถึงความเป็น “พ่อ” อยู่เลย เพราะเขาได้ทำร้ายลูกไม่เว้นแม้แต่ลูกสาว การสร้างภาพในลักษณะนี้เพื่อต้องการจะสร้างความหมายของการขาดคุณสมบัติของหน้าที่ของผู้ชายในฐานะหัวหน้าครอบครัวหรือพ่อผู้ที่ต้องเป็นคนที่ปกป้องและนำความปลอดภัยมาให้ครอบครัว ซึ่งในลักษณะที่สร้างทั้งหมดนี้ ตรงข้ามกับสิ่งที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” พยายามจะแสดงออกให้โลกได้รับรู้ถึงความเป็นผู้รับผิดชอบและเป็นสุภาพบุรุษ

มีความเจริญที่เป็นอารยชน และมองการทำร้ายร่างกายเป็นสิ่งที่สังคมไม่ต้องการหรืออาจมองเป็น"โรคภัย" ก็ว่าได้

นวนิยายเรื่องเดียวกันได้พยายามทำให้ผู้ชาย "เป็นคนไร้สมรรถภาพ" ทางเพศผ่านตัวละคร Sawat สามีเก่าของ Math ตัวละครเอกหญิงไทย โดยสร้างให้เขาเป็นคนที่ไม่สามารถให้ความสุขกับภรรยาได้

Sawat was her first love [...] The first two times they made love she had reached an orgasm. After that she could not. No matter how hard she tried, it just never happened again.

(G.F Gump,2003:22)

ถึงแม้ว่าเธอพยายามจะปรนนิบัติหรือพยายามเอาใจสามีของเธอแล้วก็ตาม แต่เขาก็ไม่มีความสามารถที่จะทำให้เธอมีความสุขทางเพศได้ สำหรับเธอแล้วเธอไม่เคยมีความสุขในการใช้ชีวิตด้วยกันโดยเฉพาะเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับสามีเธอก็ไม่เคยได้รับความสุขเลย และเธอไม่เคยมีความรู้สึกที่ดีต่อสามีเธอเลยเพราะภาพที่เธอได้เห็นสามีกำลังมีเพศสัมพันธ์กับเด็กหนุ่มที่เป็นเพื่อนซึ่งทำให้เธอเกิดความเจ็บปวดและรู้สึกรังเกียจเป็นอย่างมาก ในประเด็นนี้การสร้างภาพให้ผู้ชายไทยเป็นคนไร้สมรรถภาพทางเพศ และเป็นคนรักร่วมเพศ เป็นการสืบทอดแนวคิดดั้งเดิมเกี่ยวกับการสร้างภาพของนักเดินทางตั้งแต่อดีตที่เป็นการลดคุณค่าของผู้ชายพื้นถิ่นให้ด้อยค่าลงโดยการเอาประเด็นของเพศมาเป็นตัวกำหนด ซึ่งสำหรับนวนิยายเรื่องนี้ก็ได้สืบทอดแนวคิดในลักษณะนี้ไว้อย่างชัดเจน แต่ในขณะเดียวกันในนวนิยายเรื่องนี้ก็ได้ตอบสนองความปรารถนาของตนเองที่ตรงกันข้ามกับลักษณะด้อยของผู้ชายไทย คือการสร้างคุณค่าให้กับตนเองโดยการสร้างให้ตนเองเป็นคนที่มีความ "ชำนาญ" ในเรื่องเพศและสามารถทำให้ผู้หญิงไทย อย่าง Math ยอมรับและพบกับความสุขอีกครั้งหนึ่งผ่านการร่วมรักกับตัวละคร Mike คู่รักผู้ชาย"ฝรั่ง"

จากการศึกษานวนิยายที่เลือกมาศึกษาผู้วิจัยพบข้อสังเกตบางประการในการนำเสนอหรือการสร้างภาพ "ผู้ชายไทย" ของผู้ชาย "ฝรั่ง" กล่าวคือในนวนิยายกลุ่มนี้ไม่ได้ให้ความสำคัญกับตัวละครผู้ชายไทย หรือมีการสร้างตัวละครผู้ชายไทยน้อยมาก หากจะสร้างบ้างก็เป็นการสร้างที่เป็นการให้ภาพในแง่ลบ และที่สำคัญที่สุดในนวนิยายชุดนี้ก็ไม่ได้สร้างภาพของการปฏิสัมพันธ์กับตัวละครผู้ชายไทยเอาไว้มากนัก เหตุผลที่สามารถยืนยันได้น่าจะเกิดจากนวนิยายชุดนี้เป็นน

นิยายที่เน้นการนำเสนอการสร้าง “มายาภาพ” ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของผู้ชาย “ฝรั่ง” และผู้หญิงไทยในฐานะคู่รัก จึงเป็นความจำเป็นที่ผู้ชายฝรั่งต้องกำจัดบทบาทของผู้ชายไทย

ลักษณะเช่นเดียวกันนี้ ผู้หญิงฝรั่งเองก็ถูกบดบังบทบาท เพราะในนวนิยายชุดนี้ได้นำเสนอตัวละครที่เป็นผู้หญิงที่ไม่ได้ให้ความสำคัญยกเว้นนวนิยายเพียง 2 เรื่องที่ให้รายละเอียดของตัวละครหญิงฝรั่ง แต่เธอเหล่านั้นก็เป็นเพียงตัวละครที่เดินทางร่วมมากับตัวละครเอกผู้ชายฝรั่ง คือตัวละคร Emma และ Nathalie อย่างไรก็ตามในเรื่องอื่นๆ ได้กำหนดบทบาทให้ตัวละครเหล่านี้ในฐานะของตัวละครที่มาเพื่อทำให้ตัวละครผู้ชายเกิดความรู้สึกไม่มั่นคง เพราะพวกเขา รู้สึกราวกับว่ามีสายตามาจับจ้องพวกเขาอยู่ แต่ก็มีอยู่เพียงแค่ 2 เรื่องแต่ตัวละครเหล่านั้นก็ไม่ได้ระบุชื่อของตัวละครเอาไว้ หากจะถามว่าทำไมต้องเป็นเช่นนี้คำตอบก็คงไม่แตกต่างกันมากนักกับการลดทอนบทบาทของผู้ชายไทยในนวนิยาย ซึ่งผู้หญิงฝรั่งก็เช่นเดียวกัน ผู้ชายฝรั่งเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นตัวละครที่ล้มเหลวมาจากบ้านเกิด ซึ่งส่วนหนึ่งเกิดจากความไม่สมหวังในชีวิตรัก หรือชีวิตครอบครัว หรืออาจจะถูกปฏิเสธจากผู้หญิงฝรั่ง และเมื่อเขาเหล่านั้นได้หนีมาสู่โลกแห่ง “จินตนาการ” ในเมืองไทย แต่พวกเขาต้องกลับมาเผชิญกับพวกเธออีกครั้งในเมืองไทย จึงทำให้ตัวละครผู้ชายฝรั่งเหล่านี้รู้สึกไม่ปลอดภัย เกิดความสิ้นศรัทธา เสมือนหนึ่งตนเองต้องหวนกลับไปสู่โลกแห่งความจริงอีกครั้งหนึ่ง อีกทั้งยังเกรงว่า “จินตนาการ” ต่างๆ ต้องถูกทำลาย ดังนั้นการไม่เลือกนำเสนอสตรีฝรั่งในนวนิยายชุดนี้ที่เป็นแนวความรักระหว่างผู้ชาย “ฝรั่ง” กับผู้หญิงไทย นั่นเอง

5.2.2 “คนไทย” : นิสัยของคนไทยภายใต้คำว่า “ไม่เป็นไร”

นอกจาก “รอยยิ้ม” ของผู้หญิงไทยที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” นักเดินทางจะคุ้นเคยเป็นพิเศษแล้ว “รอยยิ้ม” ของคนไทยหรือที่ทุกคนรู้จักผ่าน “รอยยิ้มสยาม” ก็เป็นอีกอย่างหนึ่งที่นักเดินทางรับรู้ผ่านสื่อต่างๆ ก่อนการเดินทางว่าเป็นรอยยิ้มแห่งการต้อนรับ มิตรภาพ ความช่วยเหลือ แต่ทว่าในบางครั้ง “รอยยิ้มสยาม” นั้นมิได้ถูกนำเสนอในแง่บวกดังที่เขารับรู้มา แต่เมื่อพวกเขาได้มีโอกาสสัมผัสและคุ้นเคยกับอัธยาศัยและตัวตนที่แท้จริงของคนไทยมากขึ้น พวกเขาจึงยิ่งเรียนรู้ว่าสิ่งที่เคยรับรู้มากำลังเกิดปัญหาขึ้นมาใช่เป็นรอยยิ้มที่บริสุทธิ์ แต่กลับเป็นเพียงแค่ “รอยยิ้มแห่งมายา” ที่คนไทยใช้เพื่อหลอกลวงหรือเป็นฉากบังหน้าปิดบังลักษณะนิสัยที่แท้จริงของตนเองเท่านั้น

รอยยิ้มดังกล่าวไม่แตกต่างกับคำว่า “ไม่เป็นไร” ซึ่งเป็นคำที่คนไทยนิยมพูดติดปากเพื่อใช้ในการตอบรับคำขอโทษจากผู้อื่นซึ่งฝรั่งนักเดินทางค้นพบว่าคำนี้มีความหมายอื่นๆ ที่แสดงให้เห็นถึงนิสัยในด้านต่างๆ ของไทย นวนิยายการเดินทางที่เลือกศึกษาก็ได้นำเสนอตัวอย่างของความหมายต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้คำว่า “ไม่เป็นไร” ผ่านความสัมพันธ์ระหว่าง “คนไทย” กับผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่เดินทางมาใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยโดยการบรรยายของผู้ประพันธ์หรือผ่านความคิดของตัวละคร “ฝรั่ง” ที่ชี้ให้เห็นถึงการเปิดเผยความจริงหรือการอธิบายความหมายของคำว่า “ไม่เป็นไร” ของคนไทยที่สามารถบ่งบอกถึงลักษณะนิสัยของคนไทยได้ผ่านการทำงานของตำรวจจราจร มารยาทของผู้ขับขี่ และการทำงานของสาวใช้

การทำความเข้าใจและการเข้าถึงคนไทยจึงเป็นไปในลักษณะของการให้ภาพในเชิงเหมารวม ดังเช่นที่ Henry จากเรื่อง *The Scribe* มองการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจจราจรในการโบกรถเพื่อระบายรถและช่วยให้การจราจรคล่องตัวขึ้นนั้นว่าเป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์ ดังข้อความที่บรรยายการทำงานของตำรวจจราจรไว้ว่า

A policeman in dark shades and a facemask still managed to find a facial orifice to stick and red and white whistle into. He waved his gloved hands in the air and whistled with all his might. It was as if some fat sergeant down at the station handed out the things to any poor schmuck who wanted to be a cop and said “Go out into traffic and blow, son, blow.” The drivers paid little attention. They honked their horns, moved forward an inch, and honked again. The people were not angry, however. The noise was angry. The cars were angry. The air and the heat were angry. But people, even the policeman and his whistle, were not angry.

(David Young ,2000:9)

จะเห็นได้ว่าถึงแม้ว่าตำรวจพยายามทำงานเพียงใดก็ตามแต่ผู้ขับขี่ไม่ได้สนใจสัญญาณจากตำรวจจราจรมากนัก เนื่องจากรถติดมากแต่ไม่várรถจะติด อากาศร้อน เสียงจะดังเพียงใด แต่ผู้ที่ใช้รถใช้ถนนก็ไม่แสดงอาการโกรธเลย ซึ่ง Henry ได้ตั้งข้อสังเกตและอธิบายเรื่องนี้ในฐานะ

ของผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองไทยมาเป็นเวลานาน และสามารถเข้าใจภาษาไทยได้ดีไว้ว่าคำว่า “ไม่เป็นไร” ที่คนไทยมักจะพูดกันสม่ำเสมอๆ ทั้งๆ ที่บางครั้งยังมีความไม่พอใจ และมีอารมณ์โกรธอยู่ แต่สิ่งเหล่านั้นจะถูกเก็บงำไว้ได้ใบหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์ ตลอดเวลาที่ถูกระทำคนไทยก็จะกล่าวแต่คำว่า “ไม่เป็นไร” เท่านั้น แต่ภายใต้อารมณ์ที่ดูจะไม่โกรธและภายใต้ใบหน้าตาที่สงบเยือกเย็นเหล่านั้นยังซ่อนไปด้วยความหมายอย่างอื่นอยู่เสมอๆ

The Land of *mai pen rai* means never mind. The land where anger and other emotions were kept in check under the threat of losing face before others. A nice idea, until one considered that honestly, selflessness, and fair play were not among the top ten virtues in Thai society. But you can bet there'd be a friendly smile on my killer's face.

(David Young, 2000:10)

ข้อความข้างต้นเป็นการพูดถึงการเก็บความรู้สึกของคนไทย เห็นได้จากการอธิบายของ Henry ว่าแม้แต่อารมณ์โกรธ หรืออารมณ์อื่นๆ คนไทยก็ไม่พยายามแสดงออกให้คนอื่นรับรู้ และคนไทยส่วนใหญ่ก็มักจะพูดว่า “ไม่เป็นไร” แต่แท้ที่จริงใจความโกรธก็ยังคงมีอยู่ซึ่งในบางครั้งก็สามารถเห็น “รอยยิ้ม” บนใบหน้าที่เต็มไปด้วย “ความโกรธ” อีกทั้ง ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่ดีด้วยแล้วคนไทยจะกลัวการเสียหน้าเป็นที่สุด

ตัวอย่างอันเป็นรูปธรรมในการยืนยันนิสัยเช่นนี้ของไทยได้อย่างชัดเจนคือ ประสบการณ์ของ Jimmy ในเรื่อง *Private Dancer* ที่แสดงให้เห็นจากนิสัยการขับรถของคนไทยตลอดเวลาการขับขี่ไว้ว่า

You want to know what a Thai is really like, underneath the practised politeness and the phoney smile, then put one behind the steering wheel of expensive car. They never give way, they never allow anyone to pull in front of them, and half the time they don't even obey traffic lights.

(Stephen Leather, 2004:79)

Jimmy พยายามอธิบายลักษณะนิสัยของคนไทยที่แสดงสิ่งต่างๆ ออกมาแบบไม่ตรงไปตรงมา และมักจะซ่อนความหมายอย่างอื่นเอาไว้เสมอ เช่น การแสดงออกของคนขับชื้อว่าเป็นคนสุภาพแต่พวกเขาไม่เคยอนุญาตให้รถคันอื่นมาแซงหน้าเขาได้เลย หรือบางครั้งก็ทำผิดกฎจราจรด้วยซ้ำโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ขับรถราคาแพงๆ จึงเป็นเหตุให้สังคมเกิดความวุ่นวาย และ Jimmy จึงเชื่อมโยงถึงความอดทนของ Big Ron ที่สามารถทำงานร่วมกับคนไทยได้เป็นเวลายาวนานซึ่งผิดกับเขาที่ดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับที่พักแต่เขาก็ต้องเผชิญกับนิสัยเช่นนี้ของคนไทยเป็นประจำจนไม่คิดจะร่วมงานกับคนไทยอีกต่อไป " I find it hard enough dealing with the Thais[...]" (Stephen Leather,2004:79)

นอกจากนี้คำว่า "ไม่เป็นไร" จัดเป็นคำนิยมหนึ่งที่ Nigel จากเรื่อง *Private Dancer* ได้มีโอกาสร่วมงานกับคนไทยและยอมรับว่าความคิดหรือความหมายของคำว่า "ไม่เป็นไร" นี้เองที่ทำให้คนไทยแตกต่างจากมาตรฐานการทำงานของตะวันตกที่ให้ความสำคัญกับเรื่องฝีมือ การบริการ ประสิทธิภาพ และการพัฒนางาน ดังข้อความตอนหนึ่งที่ว่า

Thailand is a great country so long as you accept it for what it is, and the people for what they are. So long as you don't expect Western standards of workmanship, service, efficiency or courtesy you won't be disappointed! And I guess that's the big lesson I learned. There is no point in complaining. No point in making my feelings known. In future when my chips don't arrive I'll just shrug, smile and say 'mai ben rai.' But behind the smile, I'll be thinking that Thailand will never change, never improve, because it's not in the Thai nature to listen to criticism, to learn from mistakes. So screw 'em.

(Stephen Leather,2004:76)

ตลอดระยะเวลาที่ Nigel ทำงานร่วมกับคนไทยเขาได้เรียนรู้ลักษณะนิสัยของคนไทยคือ ทุกครั้งที่ได้ตำหนิหรือตักเตือนให้ปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับการทำงาน คนไทยก็มักจะยิ้มและพูดว่า "ไม่เป็นไร" แต่เบื้องหลังของรอยยิ้มเหล่านั้น คนไทยไม่เคยคิดที่จะเปลี่ยนแปลงและไม่เคยจะปรับปรุง ดังนั้นการที่จะให้คนไทยที่ทำงานด้วยแก้ไขปรับปรุงตนเองคงจะเป็นไปได้ยากเพราะ

ธรรมชาติของคนไทยไม่ฟังคำวิจารณ์ และไม่เรียนรู้จากความผิดพลาด มุมมองของ “ฝรั่ง” ที่มองคนไทยและถ่ายทอดออกมาในนวนิยายการเดินทางหลายเรื่องในประเด็นนี้ นับเป็นการกลับมุมมองในเรื่องของ “ดินแดนแห่งรอยยิ้ม” ของประเทศไทย โดยมองลึกลงไปกว่าภาพรอยยิ้มที่แสดงออกในเบื้องต้นว่า ภายใต้รอยยิ้มและคำว่า “ไม่เป็นไร” แสดงลักษณะนิสัยของคนไทยที่ไม่พยายามจะปรับปรุงหรือเป็นเสมือนการยอมรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้นโดยไม่พยายามจะค้นหาสาเหตุหรือไม่พยายามจะเรียนรู้กับสิ่งนั้นอีก เพราะคำนี้เป็นเสมือนการยอมรับ การวิพากษ์และการให้ภาพในเชิงเหมาวมลักษณะเช่นนี้นับเป็นการย้ำให้เห็นว่าคนไทยยังไม่พัฒนาและไม่พร้อมที่จะเป็นมืออาชีพในการทำงานอย่างแท้จริง

ทัศนะของนักเดินทางผู้ชาย “ฝรั่ง” ที่สะท้อนลักษณะและนิสัยของคนไทยนอกจากแนวคิดเกี่ยวกับ “ไม่เป็นไร” แล้วในนวนิยายการเดินทางเหล่านี้ยังนำเสนอข้อเสียหรือข้อด้อยของนิสัยของคนไทยในอีกหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นความพยายามสะท้อนถึงความขี้เกียจของคนไทย โดยในเรื่อง *Thai Girl* ตัวละคร Maca พยายามที่จะชี้ให้ Ben และ Emma คู่หนุ่มสาวที่เพิ่งจะเดินทางมาท่องเที่ยวเมืองไทยครั้งแรกสังเกตเห็นถึงความขี้เกียจของสาวใช้ที่ทำงานที่ Guest House ว่าเธอขี้เกียจทำงาน และมักจะนอนหลับในระหว่างทำงาน

But everyone's lazy and slow with no idea about time-keeping and stuff. It's just the impression I get. You know, then girl in the guesthouse asleep at the desk[...]

(Andrew Hicks, 2004:29)

ความพยายามในการอธิบายให้เห็นถึงความขี้เกียจและไม่คิดจะปรับปรุงของสาวใช้ในเรื่องนี้เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงว่าคนไทยอื่นๆ ที่นอกเหนือจากสตรีไทยที่พวกเขาได้สัมผัสมา หรืออาจเป็นตัวแทนของ “คนไทย” ทั้งหมดว่าเป็นเช่นนั้นไปด้วย กล่าวคือคนไทยไม่มีความคิดที่จะเปลี่ยนแปลงตนเอง คงยึดความเชื่อดั้งเดิมของตน แม้ว่าจะรู้ว่าความเชื่อนั้นไม่ถูกต้อง หรือรู้วิธีที่จะปรับปรุงให้ดีขึ้น หากจะเปลี่ยนแปลงก็จะทำเพียงช่วงเริ่มต้นเท่านั้น จากนั้นก็จะกลับมาใช้ชีวิตหรือทำตามวิธีเดิมๆ หรือค่านิยมเดิมๆ ที่ตนคุ้นชิน เพราะมักจะคิดอยู่เสมอๆ ว่า “ไม่เป็นไร” อย่างเช่นที่ Mike จากเรื่อง *Even Thai Girls Cry* พยายามที่จะอธิบายให้สาวใช้ของเขาเปลี่ยนวิธีทำความสะอาดห้อง แต่จากที่เขาอยู่เมืองไทยมานานและเรียนรู้ข้อเสียของคนไทยในเรื่องนี้ เขาก็จำเป็นต้องยอมรับว่าเขาไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงนิสัยของสาวใช้ของเขาได้ ถึงแม้ว่า

เขาพยายามจะสอนให้เธอทำตามสิ่งที่เขาต้องการ แต่สำหรับเธอแล้วก็ได้แค่ชั่วคราว คราวหลังจากนั้นเธอก็จะย้อนกลับไปเหมือนเดิมที่เคยกระทำและเคยเป็น

He had learned long ago that Thais have their own ideas about things. If their ideas matched with farang ideas, fine. If not. They would make a short-term effort to please, then go back to their old habits.

(J.F. Gump, 2003:61)

มุมมองและภาพที่ผู้ชาย “ฝรั่ง” นำเสนอเกี่ยวกับคนไทยในนวนิยายการเดินทางนั้น ส่วนใหญ่มักจะเป็นข้อกล่าวหาที่ “ฝรั่ง” พยายามยัดเยียดให้ว่าเป็นนิสัยอันเป็นธรรมชาติของคนไทย นั้นนับเป็นข้อกล่าวหาในเชิงเหมารวมที่รุนแรง ดังเช่นการกล่าวหาว่าคนไทยไม่ฟังคำวิจารณ์และไม่เรียนรู้จากความผิดพลาด เพราะในความเป็นจริงอาจจะมีคนไทยจำนวนหนึ่งที่เป็นเช่นนั้น แต่ไม่ใช่ว่าคนไทยทุกคนจะเป็นเช่นที่กล่าวหาทั้งหมด การสร้างภาพเหมารวมเช่นนี้นับว่าเป็นกลยุทธ์สำคัญที่นักเขียนนวนิยายการเดินทางปฏิบัติต่อเนื่องกันมานับตั้งแต่อดีต และยังคงทำต่อมาในปัจจุบันที่จะสร้างภาพในประเทศหรือชนชาติที่มีไซ่ชาวตะวันตกให้มีลักษณะเป็นประเทศที่ล่าหลังและต่ำต้อยกว่าตนอยู่เสมอ ดังเช่นที่ “ฝรั่ง” พยายามสร้างภาพเมืองไทยที่เป็นแบบฉบับ (stereotype) ในด้านลบให้กับ “คนไทย” และ “เมืองไทย” ในนวนิยายการเดินทาง

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าหากพิจารณาในประเด็นนี้เทียบกับลักษณะที่เป็นแบบฉบับของผู้หญิงไทยจะพบว่าในขณะที่นักเดินทางผู้ชาย “ฝรั่ง” สร้างภาพแทนลักษณะเฉพาะของคนไทย โดยนำเสนอเฉพาะบางแง่มุมและบางอาชีพของคนไทยเท่านั้น อีกทั้งกลุ่มกรณีตัวอย่างที่เลือกมานำเสนอนี้ก็ได้ครอบคลุมประชากรทั่วประเทศ แต่กลุ่มตัวอย่างของแนวคิดนี้ส่วนใหญ่มาจากต้นแบบที่เฉพาะและต้นแบบที่ว่าก็มีไซ่ภาพแทนของไทยอย่างแท้จริง กล่าวคือภาพผู้หญิงไทยถูกสร้างขึ้นจากต้นแบบที่เป็น เพียง “ผู้หญิงบาร์” ที่ขายบริการเป็นส่วนใหญ่ ผู้ชายไทยก็สร้างจากชายชนบทที่ไร้การศึกษา มีความก้าวร้าว ไร้ความรับผิดชอบ และซึ่เกี้ยว ไม่จริงจัง ชอบใช้วิธีการแบบ “หมาหมู” ในการต่อสู้ ผู้วิจัยเห็นว่าภาพสะท้อนที่ออกมาต่างมุ่งสะท้อนเฉพาะหรือเน้นการตีแผ่ภาพที่เป็นลบของ “ไทย” ให้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาผู้อ่านทั่วไป ผนวกกับการสร้าง “มายาภาพ” อันเกิดจากความคับแคบในมุมมองที่มองเพียงด้านเดียวอันเป็นเหตุผลของการสร้างเพื่อสนองตอบจุดมุ่งหมายที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ชาย “ฝรั่ง” เป็นสำคัญ

ดังนั้น มุมมองที่เป็นลบ โดยเฉพาะในภาพแทนของทั้งชาย "ไทย" และชาย "ฝรั่ง" นั้นมีบางข้อที่มีข้อบกพร่องที่ร่วมกัน เช่น "ความไม่จริงใจ" ถึงแม้ว่าผู้ชาย "ฝรั่ง" พยายามจะช่วยเหลือ เป็นผู้ที่มั่นคงในความรัก มีความซื่อสัตย์ แต่แท้ที่จริงพวกเขาเหล่านั้นต้องการจะแตกต่างกับ "เซ็กส์" จากพวกเธอเหล่านั้นและต้องการให้พวกเธอเป็นผู้ดูแล และปรนนิบัติ เอื้ออำนวย ความสะดวก ตลอดจนการได้สร้างความรู้สึกของความเป็นชาย จากพวกเธออยู่ตลอดเวลา ซึ่งไม่ต่างกับผู้ชาย "ไทย" ที่มักจะโกหก เจ้าชู้ และไม่ซื่อสัตย์กับพวกเธอ ตลอดจนผู้ชายไทยส่วนใหญ่มักจะมองว่า ผู้หญิงไทยคือผู้หาเลี้ยงและเป็นแหล่งรายได้ให้กับพวกเขาได้

จากประเด็นต่าง ๆ ที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นสามารถยืนยันถึงความสัมพันธ์ของผู้ชาย "ฝรั่ง" และผู้หญิงบาร์ของไทยที่แสดงให้เห็นถึงความเท่าทันของผู้หญิงไทยเกี่ยวกับความต้องการของผู้ชาย "ฝรั่ง" ว่าเขาเหล่านั้นต้องการอะไรจากพวกเธอ ดังนั้นพวกเธอจึงพยายามสร้างสิ่งที่คุณชาย "ฝรั่ง" พึงปรารถนาหรือต้องการเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง วิธีการเช่นนี้ถือเป็นการ "ตอบโต้" หรือการสลายอำนาจที่เหนือกว่าของผู้ชาย "ฝรั่ง" ผ่านเรื่องเล่าการเดินทาง